

Ασπασία Παπαδομιχελάκη

Ο Πνευματισμός

Θεοσοφικές Μελέτες

Κέντρο Μεταφυσικής Ενημέρωσης

Ασπασία Παπαδομιχελάκη

Ο Πνευματισμός

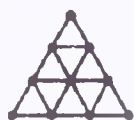
Θεοσοφικές Μελέτες

Κέντρο Μεταφυσικής Ενημέρωσης
Αθήνα 1996

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Μαρία Βασιλοπούλου

Τ.Θ. 51 134, 145 10 Κηφισιά

Τηλ.: 210 8077.513

Fax: 210 6250.513

www.tetraktys.gr

e-mail: info@tetraktys.gr

Συγγραφέας: Ασπασία Παπαδομιχελάκη
Δηλμπόη 6 - 171 21 Ν. Σμύρνη
τηλ: 9334 841

Επιμέλεια: Αθηνά Κατσαρου, φιλόλογος

ISBN 960-85658-0-4

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή εν όλω ή εν μέρει έστω και μιας σελίδας ή περιληπτικά κατά παράγραφο ή διασκευή, του παρόντος έργου με οποιοδήποτε τρόπο (μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογραφήσεως ή άλλως πως), σύμφωνα με το Ν. 237/1920, 4264/62, 2121/93 και λοιπούς εν γένει κανόνες Διεθνούς Δικαίου, χωρίς προηγούμενη άδεια της συγγραφέως, η οποία παρακρατεί αποκλειστικά, μόνο για τον εαυτό της την κυριότητα, νομή ή κατοχή.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Πρόλογος.....	7
2. Ο Πνευματισμός.....	13
3. Η ιστορία του Πνευματισμού	23
4. Η Πνευματιστική Παράδοση	29
5. Οι Θεουργοί	41
6. Πνευματιστικά Φαινόμενα	47
7. Τα διάμεσα	55
8. Θεοσοφία και Πνευματισμός	72
9. Η θέση της ΕΠΜ προς τον Πνευματισμό.....	79

Πρόλογος

Ο άνθρωπος ως ένα σύνολο πνεύματος, ψυχής και φύσης, αποτελεί μία αυτόνομη και αυτόβουλη συνειδησιακή οντότητα, που έχει την τάση να αναζητεί την εσωτερική της ταυτότητα. Η αναζήτηση αυτή, γίνεται είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα. Η εσωτερική μας αρχή, που είναι η πνευματοψυχική μας συνείδηση, σφραγίζει αναμφισβήτητα την ανθρώπινη ζωή μας, αν και τις περισσότερες φορές, αυτή η φωνή σκεπάζεται από τους θορύβους των αισθήσεων. Όμως, είτε ως τύψη συνείδησης είτε ως κοινωνικό και οικογενειακό κατεστημένο είτε ως πολιτειακός νόμος, η ηθική αξία που είναι η πνοή της συνειδησιακής μας ύπαρξης, υπενθυμίζει στην ανθρώπινη φύση μία εσωτερική πραγματικότητα, που όσο υπερφυσική κι αν είναι, στιγματίζει την καθημερινή ζωή μας.

Η μεταφυσική θεώρηση των πραγμάτων προκαλεί αναμφισβήτητα το ενδιαφέρον του ανθρώ-

που, γιατί αφορά στην ψυχική του ιδιοσυστασία και στην αξία που καθορίζει τελικά τους σκοπούς της ύπαρξής του. Η εσωτερική θεωρία για την ατομική αλλά και την παγκόσμια υφή του κόσμου και του όντος, δημιουργεί το ενδιαφέρον αλλά και την περιέργεια του ψυχικού αναζητητή και τον προκαλεί όχι μόνο να ερευνήσει αλλά και να επιδιώξει να θέσει τα χέρια του “επί των τύπων των αοράτων ίλων”. Ως εκ τούτου, ο άνθρωπος, στην επιδίωξή του να διαπιστώσει τη μεταφυσική του πραγματικότητα, εμπλέκεται στον λαβύρινθο της απόκρυφης ζωής από τον οποίο δεν εξέρχεται σώος και αβλαβής, αν δεν σκοτώσει αφενός τον προσωπικό του μινώταυρο και αφετέρου δεν έχει ως οδηγό το νήμα της ατομικής του Αριάδνης, δηλαδή της ψυχής του.

Η αναζήτηση του αόρατου καθώς και η επαφή μας με αυτό, δημιουργεί ένα πλήθος ατομικών εμπειριών οι οποίες μπορεί μεν να στεριώσουν την προσωπική πίστη για την υπερφυσική κατάσταση της ζωής, αλλά παράλληλα οι εμπειρίες αυτές μπορεί να δημιουργήσουν μυριάδες αυταπάτες και να κρατήσουν δέσμια την ανθρώπινη προσωπικότητα στον χώρο των αισθήσεων. Ενώ δε η έρευνα του απόκρυφου στοχεύει στην αποκάλυψη της ψυχικής μας ύπαρξης και σε μία προσέγγισή της που θα μας δώσει τη σοφία, τη διαφάνεια και το φως της ανώτερης ζωής, η επαφή με τον χώρο και τα όντα που προηγούνται αυτής της πνευματοψυχικής μας συνάντησης, φέρνει τα αντίθετα αποτελέσματα.

Η επαφή του ανθρώπου με την αόρατη ζωή λέγεται πνευματισμός. Είναι μία δράση που προκύπτει από τον ανθρώπινο ψυχισμό στην επιθυμία του να συναντήσει το υπερφυσικό, να το γνωρίσει και να το μεταφέρει στον χώρο του αισθητού. Η διαμεσητική αυτή διεργασία αποτελεί το κύριο θέμα του Πνευματισμού. Παράλληλα στη διάρκεια αυτής της διεργασίας δημιουργείται ένα αόρατο πεδίο μάχης όπου η προσωπικότητα προσπαθεί ασυνείδητα να επιβάλλει τις προσωπικές της επιδιώξεις και να τις παρουσιάσει ως ικανότητες της διαμεσότητάς της στον φυσικό κόσμο.

Ο Πνευματισμός, ενώ ουσιαστικά είναι ένας τρόπος πνευματοποίησης της προσωπικότητας, στην εφαρμογή του μετατρέπει την προσωπικότητα σε δεσμώτη της πνευματοποίησής της. Αυτό συμβαίνει, επειδή ο άνθρωπος στην προσπάθειά του να μετέχει του αόρατου κόσμου της ψυχής και του πνεύματος, δεν κατορθώνει να υπερβεί την προσωπικότητά του, αλλά εγκλωβίζεται στα όρια που δημιουργούνται από τις αισθήσεις, τα πάθη και τις επιθυμίες του. Εξαιτίας αυτού του περιορισμού, τό άτομο επικοινωνεί με τις πλάνες εντυπώσεις που δημιουργούν οι αισθήσεις του, οι οποίες όχι μόνον δεν του επιτρέπουν να πνευματοποιηθεί αλλά του δίνουν και την ψευδαίσθηση ότι πνευματοποιείται. Αυτό δημιουργεί τον φαύλο κύκλο του πνευματισμού, οι αρνητικές περιπτώσεις του οποίου επισημαίνουν τους κινδύνους που εγκυμονούν οι πνευματιστικές αυτές επαφές.

Το θέμα του πνευματισμού και των φαινομένων του, απασχόλησε έντονα τη Θεοσοφική Εταιρεία και τα στελέχη της. Η Θεοσοφία ως θεωρία, που αφορά στην εσωτερική διαδικασία της φαινόμενης ζωής καθώς και στην πνευματοποίησή της, είναι ουσιαστικά ένα σύστημα πνευματικό. Επομένως περιέχει κόσμους και όντα αόρατα, αρχές και αξίες πνευματοψυχικές που καθορίζουν τους ρυθμούς και τις ποιότητες της φαινόμενης ζωής. Η συνειδητοποίηση της εσωτερικής μας ταυτότητας, αυτόματα μας ανοίγει το δρόμο για μία επικοινωνία με ήχους, ακτινοβολίες και όντα άλλων διαστάσεων, οπότε αναπόδραστα εισερχόμαστε σε μία επαφή με πράγματα και όντα υπερφυσικά. Αυτό το γεγονός μπορεί να γίνει είτε ένα υπόβαθρο για μία διαδοχική ανάβαση στην κλίμακα της πνευματοποίησης, είτε μία παγίδα που θα εγκλωβίσει τον άνθρωπο για δεκάδες ενσαρκώσεις στο πεδίο της επιθυμίας και των αισθήσεων. Αυτό δε, θα εξαρτηθεί από τη γνώση του ανθρώπου για τα υπερφυσικά πράγματα, καθώς και από τον τρόπο που ο άνθρωπος θα χρησιμοποιήσει αυτή τη γνώση.

Η Θεοσοφία ως μία θεωρία που περιλαμβάνει τη γνώση για τα πνευματιστικά φαινόμενα, οφείλει να ενημερώνει τους ερευνητές του εσωτερισμού αλλά και τους οπαδούς του πνευματισμού, για τα υπέρ και τα κατά της επικοινωνίας με το αόρατο. Στο παρόν βιβλίο που αποτελεί το πρώτο της σειράς “Θεοσοφικές Μελέτες”, εξετάζεται ο πνευματισμός, η ιστορία του, ο τρόπος που λειτουργεί, οι

σκοποί του, καθώς και οι κίνδυνοι που εμφιλοχωρούν στην επικοινωνία του ατόμου με το αόρατο. Το πιο σπουδαίο όμως τμήμα του περιεχομένου του βιβλίου, αφορά στις προσωπικές δηλώσεις της Ε.Π. Μπλαβάτσκυ και του συνεργάτη της Χ. Όλκοττ, οι οποίοι με τις απόψεις τους αφενός τοποθετούν τον πνευματισμό στη θέση που του ταιριάζει και αφετέρου φέρουν στο φως τα προβλήματα της θυμαπάτης που προκύπτουν από τη διαμεσσητική λήψη και μεσολάβηση.

Το παρόν βιβλίο δίνει μία απάντηση σαφή όχι μόνο στα άτομα που παρακολουθούν ή βιώνουν τα προβλήματα της διαμεσότητας, αλλά διαφωτίζει κυρίως τα πνευματιστικά διάμεσα που παραλογίζονται πιστεύοντας ότι επικοινωνούν με τις μικρές και μεγάλες πνευματικές Οντότητες του συμπαντικού μας κόσμου. Η πνευματιστική επικοινωνία, επειδή διακινείται μέσα στα όρια της προσωπικότητας, δημιούργησε μεγάλα προβλήματα στη μεταφυσική πρακτική. Η υπέρβαση αυτών των εμποδίων με σκοπό μία καθαρή επαφή με τον Ανώτερο Εαυτό μας, χωρίς ψυχιστικές προσμίξεις, αποτελεί τον στόχο του συνειδητοποιημένου εσωτεριστή, του στοχαστή καθώς και του μυστικιστή.

Για την πραγμάτωση αυτού του στόχου, δεν αρκούν η έφεση και η πρακτική, αλλά χρειάζεται και η γνώση. Η ορθή γνώση που πηγάζει από την άμεση εμπειρία καθώς και από την εποπτεία του αόρατου, είναι η ασφαλιστική δικλείδα που περιορίζει τις παγίδες από τις ταυτίσεις της προσωπικό-

τητας με τις καταστάσεις του αστρικού πεδίου. Καθήκον λοιπόν αυτών που εργάζονται για την πνευματοψυχική εξέλιξη του ανθρώπου, είναι να εμφανίζουν τα τρωτά σημεία της μεταφυσικής ανά-
βασης, έτσι ώστε να αποφεύγονται οι καθυστερή-
σεις και οι περιορισμοί της ανθρωπομονάδας στο
πεδίο του ψυχισμού.

Στην επιχειρηματολογία του παρόντος βιβλί-
ου, δεν υποφώσκει καμία εχθρότητα ενάντια στο
πνευματιστικό σύστημα και στα διάμεσά του.
Παρουσιάζεται μόνον η θεοσοφική άποψη που
συμπληρώνεται από τις πεποιθήσεις της συγγραφέ-
ως. Μοναδικός σκοπός αυτής της συγγραφής είναι
να φωτίσει σκοτεινά σημεία της πνευματιστικής
επικοινωνίας και απόδοσης, να αναλύσει, όσο
γίνεται, τον ψυχιστικό μηχανισμό του ατόμου και
έτσι, μέσω αυτής της ενημέρωσης, να βοηθήσει
όσους έχουν πιαστεί στα δίχτυα της διαμεσητικής
πλάνης ώστε να απεμπλακούν από αυτήν.

Η συγγραφέας

Αθήνα, 3 Ιανουαρίου 1996

Ο Πνευματισμός

Στην ορολογία του εσωτερισμού, η λέξη “πνεύμα” αποδίδει την ύψιστη και πρώτιστη έκφραση της Εκδηλωμένης Συνείδησης. Ετυμολογικά πηγάζει από το ρήμα πνέω που σημαίνει την κίνηση αλλά και την αναπνοή και ως εκ τούτου τη ζωή. Στη θεοσοφική θεωρία ο ίδιος όρος αποδίδει εκείνο που ανήκει άμεσα στην Παγκόσμια Συνείδηση και το οποίο είναι η ομοιογενής και αδιαφοροποιήτη απορροή της. Είναι το “Πνεύμα της Ζωής” που αποδόθηκε ως “η Θεία Πνοή”.

Με τον όρο “πνεύμα” αποδίδεται η πρώτη κατάσταση της Εκδήλωσης, η πρώτη έκφραση που διαγράφει η κίνηση της Θείας Πνοής. Είναι αμιγής ουσία, άϋλη και άμορφη, η οποία εκφράζει τα θεία κατηγορήματα χωρίς αλλαγές και διαφοροποιήσεις. Επειδή από αυτή την ουσία σχηματίζεται το διαυγέστερο και φωτεινότερο ένδυμα της Θεότητας, η πνευματική ουσία ή το πνεύμα αποτελεί το

όχημα μέσω του οποίου εκφράζονται οι Λόγοι και οι Αρχάγγελοι καθώς και τα πλέον τέλεια Όντα της Δημιουργίας.

Ο όρος πνεύμα εκλαμβάνεται πολλές φορές και ως ψυχή. Όμως η ψυχή είναι μία άλλη κατάσταση που διαμορφώνεται όταν η πνευματική ουσία δέχεται την πρώτη της τροποποίηση. Ενώ το πνεύμα είναι αυτό που πνέει, η ψυχή είναι αυτό που εμφανίζεται όταν η πνευματική πνοή δέχεται την πρώτη αλλαγή πάνω στην ακτινοβολία, στη θερμότητα, στον ήχο και στην ταχύτητά της. Τότε λέμε πως η πνοή ψύχεται. Η εσωτερική αυτή διαδικασία της κινούμενης Πνοής σχηματίζει στην κυκλική και σπειροειδή της περιφορά σταθμούς της ζωής που συνοδεύονται από τις διαδοχικές μετατροπές της. Έτσι ιεραρχικά διαμορφώνεται η τριαδική έκφραση της εκδηλωμένης ζωής ως πνεύμα, ψυχή και φύση, ενώ κάθε σκέλος αυτής της τριάδας, αποτελώντας μία ξεχωριστή έκφραση του συνόλου της Πνοής, εκφράζεται με επτά όψεις.

Ο όρος πνευματισμός αποδίδει ουσιαστικά την τάση του ανθρώπου να ασχοληθεί με τα πράγματα τα πνευματικά και να τα ερευνήσει. Στη φιλοσοφική του απόδοση πνευματισμός είναι η θετική τοποθέτηση του ατόμου προς τα πνευματικά θέματα της ζωής και η απόρριψή του προς τις αρχές του υλισμού και γενικότερα προς κάθε άποψη που βασίζεται σε υλιστικά δεδομένα. *“Η Θεοσοφία που είναι μία θεωρία που διδάσκει ότι οτιδήποτε υπάρχει στον εκδηλωμένο κόσμο υμνηγώνεται ή δημιουργ-*

γείται από το Παγκόσμιο Πνεύμα, είναι καθαρός πνευματισμός”¹.

Ο πνευματισμός στην αρχική τοποθέτησή του ήταν η θεωρία που αναφερόταν στην εσωτερική διαδικασία της δημιουργίας του κόσμου και μεθόδευε τον τρόπο με τον οποίο ο άνθρωπος θα μπορούσε να επικοινωνήσει με τα Όντα του πνευματικού κόσμου. Με την προϋπόθεση δε της πνευματικής αποδοχής, της ηθικής αγνότητας και της συνειδησιακής πληρότητας, το ίδιο σύστημα χρησιμοποιήθηκε θεωρητικά και πρακτικά από τους θεουργούς της αρχαιότητας και από τους ιεροφάντες των μυστηρίων.

Όμως η πνευματική αυτή θεώρηση, καθώς και οι τρόποι που συντόνιζαν το άτομο με τα Ανώτερα Όντα, εξέπεσαν με τον καιρό σε μία παραποιημένη και διαστρεβλωμένη αντίληψη των πνευματικών καταστάσεων που οδήγησαν τον πνευματισμό, όπως και κάθε ...ισμό να φαίνεται ότι εκτελεί τα ακριβώς αντίθετα από τις αρχικές του εξαγγελίες. Ο Πνευματισμός σήμερα, όχι μόνο θεωρείται, αλλά και είναι η επικοινωνία με τους νεκρούς –στην αρχαιότητα αυτό ονομαζόταν νεκρομαντεία. Στην καλύτερη περίπτωση, ο πνευματισμός ασχολείται με την επικοινωνία με κάποια κελύφη του καμικού πεδίου, από τα οποία μεταφέρει μηνύματα και απλοϊκές διδασκαλίες στον φυσικό κόσμο.

¹Θεοσοφικό Γλωσσάριο της Ε.Π.Μπλαβάτσκι, σελ.307, The Theosophy Company, Los Angeles, California.

Βέβαια τα κελύφη και οι νεκροψυχές είναι καταστάσεις που η συνείδηση αντιμετωπίζει προοδευτικά καθώς ξεδιπλώνεται από το πνεύμα προς τη φύση-ύλη και αντίστροφα. Είναι δε λογική συνέπεια η ανθρώπινη συνείδηση, όπως είναι εγκλωβισμένη στο φυσικό της κάλυμμα δηλαδή το σώμα, να επικοινωνεί με τα επίπεδα και τις καταστάσεις που διασυνδέονται άμεσα με αυτό. Τα επίπεδα δε που έχουν άμεση και στενή σχέση με την ανθρώπινη προσωπικότητα, εκτός από το φυσικό, είναι το καμικό ή το σώμα της επιθυμίας και το συγκεκριμένο νοητικό. Ως είναι δε γνωστό, τα σώματα αυτά αποτελούν, όχι μόνον τα περικαλύμματα της προσωπικότητας, αλλά και τα όχημα-όργανα μέσω των οποίων λειτουργεί αυτή, στη φυσική διάσταση. Η δε προσωπικότητα είναι το όχημα που χρησιμοποιεί η ψυχή για να παίρνει την εμπειρία της φυσικής ζωής.

Με τον όρο ψυχή εννοείται η ανώτερη ατομικότητα του ανθρώπου, η οποία είναι το όχημα της πνευματικής του μονάδας. Είναι το Άτμα-Μπούντι. Διαδοχικά η ψυχική ατομικότητα έχοντας ως όχημα τη φυσική ανθρώπινη οντότητα ή την ανθρώπινη προσωπικότητα –είναι το κάμα-μάνας– εμφανίζεται περιοδικά στη φυσική διάσταση με σκοπό την προοδευτική εξέλιξη και πνευματοποίηση της μέσω εμπειριών.

Ο άνθρωπος είναι μία μονάδα συνείδησης η οποία επιβαίνει σε διαδοχικά αλλαγμένα επίπεδα του αιθέρα, επειδή με αυτόν τον τρόπο μπορεί και

διαπερνά όλες τις τροποποιήσεις του εκδηλωμένου σύμπαντος, οι οποίες έχουν καθοριστεί από τον Παγκόσμιο Νόμο. Τα επίπεδα αυτά αποτελούν τα οχήματα-σώματα της ατομικής συνείδησης και διαμορφώνουν μία κλίμακα ποιοτικών διαβαθμίσεων που κυμαίνονται από το πνευματικό προς το υλικό και αντίστροφα. Ο συντονισμός της ανθρώπινης συνείδησης με τις ανώτερες βαθμίδες αυτής της κλίμακας, καθορίζει τον στόχο του πνευματισμού και παράλληλα η ίδια κλίμακα γίνεται το υπόβαθρο της πνευματικής ανάβασης.

Όμως, στο σύστημα του πνευματισμού, η ανοδική πορεία της ατομικής μονάδας δεν γίνεται μέσω του νήματος της συνείδησης, δηλαδή της καθέτου, αλλά μέσω της τεθλασμένης, η οποία διαπλέκει και διασυνδέει οριζόντια τα σώματα της ανθρώπινης συνείδησης. Ο πνευματισμός δεν επιδιώκει την αποφυγή των φαινομένων που υπάρχουν στα διαφορετικά επίπεδα της συνείδησης, αλλά διέρχεται μέσω αυτών, προσπαθώντας μέσω συγκινήσεων να τα εξαγνίζει, ώστε να επιτρέπει τη δυνατότερη σωστή προσέγγιση προς τον πνευματικό κόσμο. Ο πνευματισμός δεν είναι ούτε διαλογισμός, ούτε αυτογνωσία, ούτε μυστικισμός. Δεν είναι αντάρκης μονόδρομος πνευματοποίησης. Είναι τάση για εκπνευμάτωση που διέρχεται μέσα από τις ψυχιστικές διαβαθμίσεις της συνείδησης. Αυτό σημαίνει, ότι ο πνευματιστής, στην προσπάθειά του να γνωρίσει τον εσωτερικό του εαυτό, μοιραία θα προσκρούσει πάνω στις εικονογραφημένες του επι-

θυμίες καθώς και στις σκιαγραφημένες του σκεπτομορφές.

Ο πνευματισμός παρέχει ένα σύστημα εξαγνισμού μέσω του οποίου το άτομο, αν το εφαρμόσει, μπορεί να αποφύγει τις κατώτερες αστρικές ταυτίσεις και να κινηθεί προς κέντρα ανώτερης ζωής. Συνήθως όμως ο άνθρωπος, κατεχόμενος διαρκώς από την επιθυμία της εγωϊκής του ικανοποίησης, επιβεβαίωσης και προβολής, δεν έχει την υπομονή ούτε να ρυθμίζει τις επιθυμίες του ούτε να τις προσαρμόζει προς τα πνευματικά του αρχέτυπα. Μοιραία επομένως, του απομένει μία επικοινωνία με τα πράγματα και τα όντα του αμέσως επόμενου πεδίου του φυσικού, δηλαδή του καμικού, το οποίο στην πραγματικότητα είναι το κακέκτυπο του ψυχοπνευματικού.

Το θυμικό ή το επιθυμητικόν, όπως λεγόταν από τον Πλάτωνα, είναι το πεδίο όπου η επιθυμία διαπλέκεται με τη νοητική ύλη και τελικά με τη βοήθεια της φυσικής ύλης υλοποιείται σε πράξη. Το καμικό είναι το πεδίο του ψυχισμού και προσφέρει ένα όχημα, από ύλη πυκνή και σκοτεινή, το οποίο χρησιμοποιεί προεκβαλλόμενη η ατομική ψυχή, το Άτμα-Μπούντι, για να γνωρίσει τους ρυθμούς και τις ποιότητες της κοσμικής περιφέρειας. Ο ψυχισμός είναι αυτό που μοιάζει με την ψυχή, δεν είναι η ίδια η ψυχή αλλά το ανάτυπό της. Ενώ δε το επίπεδο της ψυχής περιέχει τις Ιδέες και τα Αρχέτυπα του Αγαθού, το επίπεδο του ψυχισμού περιέχει τα απεικονίσματα και τις αντανά-

κλάσεις τους που, όμως, εκλαμβάνονται από την προσωπικότητα ως αλήθειες και πραγματικότητες.

Ο Πλωτίνος, επιθυμώντας να τονίσει τις διαφορές ανάμεσα στο ανώτερο και το κατώτερο, ανάμεσα στις Πνευματικές Ιδέες και τα απεικονίσματά τους, θεωρεί ότι οι Ιδέες δεν είναι μόνον αφηρημένες έννοιες αλλά πνευματικές πραγματικότητες δυνάμει των οποίων τα εξωτερικά πράγματα και είναι και γίνονται. Για τον Πλωτίνο ο έξω κόσμος είναι απεικόνισμα των Ιδεών οι οποίες είναι πνευματικές δυνάμεις. Μόνο που αυτή η απεικόνιση είναι κατώτερη από την αιτία που τη γέννησε. Ο σκοπός δε του ανθρώπου, τόσο για τον Πλωτίνο όσο και για τον Πλάτωνα, είναι να γίνει όμοιος με τον Θεό. Σύμφωνα λοιπόν με την αιτιώδη αλληλουχία ο άνθρωπος για να φθάσει τον Θεό θα πρέπει να πορευτεί από το κατώτερο προς το ανώτερο, από το απεικόνισμα προς την Ιδέα. Συγκλίνοντας δε όλη η Πλωτινική αλλά και η Πλατωνική θεωρία προς την εξομοίωση με τον Θεό, δηλαδή το Πνεύμα, συνιστάται πρώτα η κάθαρση μέσω των αρετών και στη συνέχεια η θέωση ή η έκσταση (κατά Πλωτίνο). *“Επειδή τὰ κακά ἐνταῦθα καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης, βούλεται δέ ἡ ψυχὴ φεύγειν τὰ κακά, φευκτέον ἐντεῦθεν. Τίς οὖν ἡ φυγή; θεῶ φησὶν, ὁμοιωθῆναι. Τοῦτο δέ, εἴ δίκαιοι καὶ ὅσιοι μετὰ φρονήσεως γενοίμεθα καὶ ὅλως ἐν ἁρετῇ.”* (Πλωτίνου Εννεάδες II-19, Περί αρετών)

Το πρόβλημα λοιπόν του Πνευματισμού έγκειται

στο ότι οι οπαδοί του δεν έχουν συνειδητοποιήσει τον εσωτερικό μηχανισμό της προσωπικότητας, δεν γνωρίζουν ούτε τις ατόφιες πνευματικές αξίες ούτε τους πνευματικούς στόχους και δεν αντιλαμβάνονται πόσο δύσκολη είναι η προσέγγιση των Ιδεών και η αφομοίωσή τους. Ο πνευματιστής ανήκει στον δακτύλιο της προσωπικότητας που είναι το πεδίο της επιθυμίας και της μορφής. Επειδή δε, δεν είναι εύκολο να ξεπεραστεί ο δακτύλιος της μορφής, η πνευματιστική προσέγγιση παραμένει σε ένα επίπεδο συναισθηματικών σχημάτων τα οποία αντικατοπτρίζουν προσωπικές επιθυμίες και απόψεις.

Τα γεννήματα της επιθυμίας του πνευματιστή δημιουργούν ένα πλήθος μορφών-εικόνων που εκλαμβάνονται ως πνευματικές οντότητες, διδασκάλοι της σοφίας, σοφοί της αρχαιότητας, άγγελοι και αρχάγγελοι, νεκροψυχές ακόμη και προσωπικές ή άλλων προβιωτές. Ας σημειωθεί, ότι η ανώτερη φύση του κόσμου δεν λειτουργεί με εικόνες αλλά με ιδέες. Ανάμεσα στον άμορφο και τον μορφικό κόσμο, ανάμεσα στον κόσμο της ατομικής ζωής και σε εκείνον της συμπαντικής ενότητας, στέκονται οι Ιδέες, που στην πνευματιστική θεωρία παίρνουν το σχήμα των Πνευματικών Οντοτήτων που προστατεύουν και συμβουλεύουν τους ανθρώπους. Ο πνευματιστής στήνει την επικοινωνία του με το αόρατο μέσα στα όρια του κόσμου της μορφής και οι πνευματικές οντότητες με τις οποίες θεωρητικά επικοινωνεί, είναι γεννήματα της προ-

σωπικής του μορφικής αντίληψης. Η προσέγγιση αυτή της ανώτερης ψυχιστικής ζωής, δεν είναι κακή ούτε και απορρίπτεται θεωρητικά. Όμως, η εφαρμογή της θεωρίας στη φυσική διάσταση προσκρούει πάνω στο ανθρώπινο Εγώ το οποίο λειτουργώντας πάντοτε ως ατομικός μετασχηματιστής ενεργειών, μεταβάλλει την αρχική κατάσταση σε εντελώς προσωπική υπόθεση.

Σε αυτή δε τη διαφοροποίηση που δέχεται η κάθε κατάσταση όταν εκφράζεται προσωπικά, έγκειται και το μεγάλο πρόβλημα του πνευματισμού. Όμως ο πνευματισμός δεν είναι μία σύγχρονη θεωρία, δεν είναι ούτε καν μία αρχαία θεωρία. Είναι μία γραμμή σκέψης και πράξης που γεννήθηκε σε μία προκατακλυσμιαία εποχή, τότε που οι συνθήκες της εξέλιξης, όχι μόνο επέτρεπαν αλλά και επέβαλλαν τη συγκεκριμένη πνευματιστική προσέγγιση.

Η ιστορία του Πνευματισμού

Η θεωρία του Πνευματισμού έχει τις ρίζες της σε προκατακλυσμαίες περιόδους, τότε που κυριαρχούσε η τέταρτη ρίζα φυλή των Ατλάντων. Εδώ θα πρέπει να αναφερθεί ότι, σύμφωνα με την απόκρυφη κατήχηση, κάθε ρίζα φυλή έχει τη δική της ιδιαίτερη δομή –φυσική, συναισθηματική, νοητική– και ότι σε κάθε πλανητικό γύρο η Πλανητική Ιεραρχία ρυθμίζει τον τρόπο με τον οποίο παρουσιάζεται η εσωτερική αλήθεια στην ανθρωπότητα και επιτρέπει μεθόδους και εφαρμογές οι οποίες είναι ευπροσάρμοστες στην τρέχουσα εξέλιξή της. Την εποχή των Ατλάντων, το σύστημα του Πνευματισμού θεωρήθηκε από την Ιεραρχία το καταλληλότερο. Απέδιδε αφενός με τρόπο προσωποποιητικό και μυθολογικό την εσωτερική διαδικασία της ζωής, καθώς και τις πνευματικές αξίες της, αφετέρου δε χρησιμοποιούσε έναν τελετουργικό τρόπο εκπνευματώσης, κατάλληλο για εκείνη την περίοδο που οι

άνθρωποι ανέπτυσαν και συγκροτούσαν το θυμικό τους σώμα.

Η Ατλάντια εποχή ανήκει στην προκατακλυσμιαία περίοδο της ανθρωπότητας και η ύπαρξη αυτής της ρίζας φυλής αναφέρεται συμβολικά από τις μυθολογίες καθώς και από τις ιερές Γραφές, ως η περίοδος των Γιγάντων, των Τιτάνων και των κατακλυσμών. Αν και δεν υπάρχει καμία επιστημονική και ιστορική τεκμηρίωση για τις προκατακλυσμιαίες φυλές και τους πολιτισμούς τους, για την απόκρυφη κατήχηση η ύπαρξή τους αποτελεί τον σκελετό από τον οποίο διαμορφώθηκε η παρούσα ανθρωπότητα ως πέμπτη ρίζα φυλή, καθώς και η μύηση, οι θρησκείες, οι τέχνες και οι επιστήμες των προϊστορικών και ιστορικών ετών. Η αναφορά μας στην Ατλάντια περίοδο της ανθρωπότητας δεν έχει καμία αποδεικτική σκοπιμότητα, αλλά θεωρείται απαραίτητη η αναφορά της, εφόσον στη συγκεκριμένη εκείνη περίοδο παρουσιάστηκε ο Πνευματισμός που αποτέλεσε και τη θρησκεία της τότε εποχής.

Αυτό που θα πρέπει να τονιστεί ιδιαίτερα, είναι ότι οι άνθρωποι της τέταρτης ρίζας φυλής δηλαδή της Ατλάντιας, ήταν πολύ διαφορετικοί από τους σύγχρονους λευκούς της Αρίας ή της πέμπτης ρίζας φυλής. Οι διαφορές ανάμεσα στις ρίζες φυλές είναι ουσιαστικές, επειδή καθεμία έχει να αναπτύξει ορισμένα χαρακτηριστικά φυσικά, συναισθηματικά και νοητικά. Προς τούτο απαιτούνται ανάλογοι τρόποι και μέσα ζωής που διαμορ-

φώνονται από τη μύηση και τη θρησκεία, οι οποίες τελικά σχηματίζουν τον πολιτισμό, τα ήθη και τα έθιμα. Η εποχή των Ατλάντων ήταν η περίοδος των χαμερπών συγκινήσεων και των ασυνείδητων νοητικών δράσεων, που αποσκοπούσαν στην ικανοποίηση των παθών και των ενστίκτων. Η Εξέλιξη εφάρμοζε ένα πρόγραμμα ζωής τέτοιο ώστε να μπορεί να αναχαιτίζει τις ενστικτώδεις παρορμήσεις και τα χαμηλά πάθη. Παράλληλα, επιβαλλόταν ένα σύστημα ανάλογο με τον συγκινησιακό χαρακτήρα της τότε ζωής, τέτοιο που να επιτρέπει την προσέγγιση προς ένα ανώτερο επίπεδο συγκινησιακών ποιότητων. Το σύστημα αυτό ήταν η τελετουργία, η εφαρμογή της οποίας επιτρέπει στον άνθρωπο να δημιουργήσει ανώτερες συγκινήσεις, εφόσον τα σύμβολα που χρησιμοποιούνται είναι δρώσες δυνάμεις οι οποίες ενεργοποιούν ανώτερες συγκινήσεις.

Μέσω της τελετουργίας οι Διδάσκαλοι της Ατλαντίδας, υπό το σχήμα βασιλέων, αρχιερέων και μάγων-θεουργών, εμφυσούσαν στην ανθρώπινη συνείδηση το δέος και τον σεβασμό για τα θαύματα που έβλεπαν να παρουσιάζονται εμπρός στα μάτια τους, δημιουργημένα από τις ικανότητες των αρχηγών και δασκάλων τους. Η εσωτερική κατήχηση επομένως την εποχή εκείνη, έπαιρνε μία άλλη διάσταση πολύ διαφορετική από τη σύγχρονη. Την εποχή εκείνη, η εκπνευμάτωση ή η πνευματιστική πορεία βάδιζε μέσα από ένα πλήθος τελετών κατά τις οποίες χρησιμοποιούνταν συνήθως επωδές,

δηλαδή ψαλμοί ή μάντρας. Η επωδός είναι η επαναληπτική εκφώνηση γραμμάτων, συλλαβών και λέξεων των οποίων η ενεργειακή δύναμη μπορεί αφενός να προκαλέσει συντονισμό με ένα αόρατο ον, αφετέρου να συγκεντρώσει δρώσα δύναμη σε ένα σημείο της ύλης, απο το οποίο μπορεί να αναφανεί ένα είδος φυσικής ζωής. Η υλοποιητική αυτή δυνατότητα στην αρχαιότητα λεγόταν θεουργία και παρουσίαζε υλοποιήσεις ανωτάτων ειδών ζωής. Ενώ σήμερα, ένα τμήμα αυτής της ιερής τέχνης, παρουσιάζεται ως εκτοπλασματική υλοποίηση που εμφανίζει σχήματα κατωτέρων ειδών ζωής, είτε οργανικών είτε ανόργανων.

Η επικοινωνία με τον αόρατο κόσμο μέσω τελετουργίας και επωδών, ήταν ο τρόπος με τον οποίο ψυχοσυγκινούνταν οι Ατλάντιοι. Η μέθοδος δε αυτή δεν παρέμενε στις επωδές, αλλά έφτανε να παρουσιάζει υπερφυσικά όντα και πράγματα στα φυσικά μάτια των τότε ανθρώπων. Αυτό το τεκμήριο, δηλαδή το θαύμα και το τερατούργημα, έπειθε τους ανθρώπους για την ανώτερη δύναμη και τους υποδαύλιζε αφενός μία τάση προς τις εσωτερικές αιτίες της φαινόμενης ζωής, αφετέρου μία προσωπολατρεία προς τον τελετουργό που δημιουργούσε τα θαυματουργικά φαινόμενα. Η εξέλιξή τους δεν τους επέτρεπε να εισχωρούν σε υψηλότερα επίπεδα αντίληψης και αξίας, ούτε να επιδιώκουν την πνευματική τους ολοκλήρωση. Σε εκείνη την περίοδο, από το Σχέδιο της Εξέλιξης επιβάλλονταν τρόποι και μέσα για την πρόοδο ανάλογα με τις ανά-

γκες της φυλής.

Από αυτή την περίοδο λοιπόν, εμφανίστηκε η επικοινωνία με το αόρατο μέσω τελετουργίας και επωδών και το σύστημα αυτό απετέλεσε τη βάση του σύγχρονου πνευματισμού. Βέβαια και στη διάρκεια της τρίτης ρίζας φυλής των Λεμουριών ή των Γιγάντων, υπήρχε μία πιο άμεση επικοινωνία με το θυμικό επίπεδο της ζωής συγκριτικά με τη σημερινή κατάσταση και αντίληψη των αόρατων πραγμάτων. Η υλοποίηση δε της επιθυμίας στις πρώτες ρίζες φυλές της ανθρωπότητας, γινόταν με έναν αυτόματο τρόπο που αναφέρεται ως Κρίγια Σάκτι. Ο όρος αυτός αντιπροσωπεύει τη Θέληση που είναι μία από τις τρεις όψεις της Συνείδησης. Την εποχή λοιπόν εκείνη, η ανθρωπότητα σε εντελώς διαφορετικά σχήματα μορφής και συνείδησης από τα σημερινά, είχε τη δυνατότητα να καταγράφει πάνω στην τότε φυσική ύλη, τη θέληση-επιθυμία της. Μόνο που αυτή η διαδικασία γινόταν εντελώς ασυνείδητα.

Στη λευκή φυλή, ο άνθρωπος έχασε την αμεσότητα της επαφής του με το αόρατο και το γεγονός αυτό αποδίδεται συμβολικά από τον Όμηρο με την ιστορία του Κύκλωπα που χάνει το μοναδικό του μάτι εξαιτίας της πανουργίας του Οδυσέα. Το μάτι στο κέντρο του μετώπου, είναι εκείνο με το οποίο ο άνθρωπος μπορεί να βλέπει και να επικοινωνεί με το αόρατο τμήμα του εαυτού του.

Αυτή δε την ικανότητα, ο άνθρωπος του παρελθόντος την έχασε, επειδή η εξελικτική πορεία

επέβαλε την οργάνωση και τη συγκρότηση της συγκεκριμένης νόησης μέσω μίας πορείας στη φυσική ζωή, στη διάρκεια της οποίας η ανθρώπινη μονάδα θα πρέπει να ελέγξει τη φυσική, τη συναισθηματική και τη νοητική της υπόσταση, εντελώς αποκομμένη από την εσωτερική της ύπαρξη. Μέσα δε από μία συνειδητή αντιμετώπιση της φυσικής ζωής, ο άνθρωπος θα μπορέσει στο μέλλον να αποκαταστήσει την επικοινωνία με τον εσωτερικό του εαυτό. Αυτό όμως θα γίνει μόνο μέσω αυτόβουλων και επιδιωκόμενων προσπαθειών και πρωτοβουλιών.

Η Πνευματιστική Παράδοση

Το πνευματιστικό σύστημα παρέμεινε και κρύφτηκε μέσα στα μνητήρια άντρα της αρχαιότητας και ως Θεουργία το χρησιμοποιούσαν μόνον οι άξιοι ιεροφάντες. Παρακλάδια και παραποιήσεις του ίδιου συστήματος παρέμειναν στον έξω των μυστηρίων κόσμο ως μαύρη μαγεία και μαγγανεία, που διεσπάρησαν στην Ευρώπη μέσω του κλάδου των τσιγγάνων. Στην Αφρική το ίδιο σύστημα συντηρήθηκε μέσω των μάγων των φυλών, ενώ στην Αμερική διαφυλάχθηκε από τη φυλή των Ινδιάνων. Οι φυλετικοί αυτοί κλάδοι είναι απομεινάρια της Ατλάντιας που επέζησαν της μεγάλης καταστροφής και διατήρησαν στον τρόπο ζωής τους τις προκατακλυσμιαίες συνήθειες.

Η Ατλάντια φυλή, επειδή δεν είχε ακόμη τη συνειδησιακή ικανότητα να διαχωρίζει το καλό από το κακό και το πνευματικό από το υλικό, χρη-

ομοιοποίησε τελικά την τερατουργία για να ικανοποιεί τα προσωπικά της ένστικτα και πάθη. Ο όρος τερατουργία σημαίνει τη δημιουργία ενός υπερφυσικού πράγματος ή και όντος. Όμως η κακή αυτή χρήση αφενός κατέστρεψε τον τότε πολιτισμό ολόκληρωτικά, γι' αυτό και δεν υπάρχουν σήμερα ίχνη του, αφετέρου παρέδωσε στους επόμενους το τελετουργικό της. Το τελετουργικό αυτό με τις επωδές του κληροδοτήθηκε στην Αρία φυλή και απετέλεσε το κυρίαρχο σκηνικό των θρησκειών και των μύσεων, αλλά υπό την παραποιημένη του έκφραση απετέλεσε και τον άξονα της μαύρης μαγείας. Τα απομεινάρια της Ατλάντιας θρησκείας διείσδυσαν ως πνευματισμός, δηλαδή ως ένα σύστημα που επεδίωκε την εκπνευμάτωση του ανθρώπου. Το σύστημα δε αυτό, μπορεί να οδηγήσει στη θεουργία ή στο κακέκτυπό της που είναι η μαύρη μαγεία, ανάλογα με την ποιότητα την οποία θα προσδώσει ο τελετουργός στις δρώσες δυνάμεις που χρησιμοποιεί, όταν επιτελεί το έργο του.

Όσον αφορά στο έργο της Λευκής Αδελφότητας που στην υπηρεσία της ανήκουν οι διδάσκαλοι της σοφίας, οι προφήτες, οι μύστες και οι πνευματικοί άνθρωποι, διοχέτευσε τη λευκή μύηση μέσω των εργατών της στις άλλες ηπείρους όπου διαφυλάχτηκε ως "κόρη οφθαλμού" σε υπόγειες κρύπτες και απρόσιτα μνητήρια άντρα. Αυτό συνέβη για πολλούς λόγους.

α) Η Λευκή Αδελφότητα, γνωρίζοντας την επερχόμενη καταστροφή του Ατλάντιου πολιτισμού, εφό-

σον κάτω από τον νόμο της πολικότητας ή του κάρμα η ανθρωπότητα θα αντιμετώπιζε τις συνέπειες των κακών της δράσεων, διοχέτευε τα πιο εξευγενισμένα φύλα της Ατλάντιας φυλής προς άλλες ηπείρους. Έτσι, πριν ακόμη από τον μεγάλο και τελευταίο κατακλυσμό, κλάδοι της Ατλάντιας κατοικούσαν στην Αμερική, στην Ευρώπη και στην Αίγυπτο. Αυτοί οι κλάδοι απετέλεσαν τους αυτόχθονες αυτών των περιοχών, μετά τον κατακλυσμό. Ο δε πολιτισμός τους αποτελεί τη μόνιμη απορία των σύγχρονων ερευνητών.

β) Ο γύρος της τέταρτης ρίζας φυλής έβαινε στο τέλος του, ενώ ερχόταν η σειρά της πέμπτης ρίζας φυλής, της Αρίας ή της λευκής φυλής.

γ) Η λευκή φυλή όφειλε να αναπτύξει το συγκεκριμένο νοητικό της σώμα και να το οργανώσει, σε συνέχεια της Ατλάντιας που όφειλε εξελικτικά να οργανώσει το συναισθηματικό της σώμα ή το σώμα της επιθυμίας.

δ) Από αυτή την ανάγκη, δηλαδή την οργάνωση του νοητικού, καθώς και από την προηγούμενη κακή εμπειρία που ήταν η κακή χρήση της γνώσης εξαιτίας της μη οργάνωσης του θυμικού σώματος, η μυστική γνώση κρύφτηκε και παρέμενε απρόσιτη για να ανακαλυφτεί από εκείνους, που όχι μόνο θα την αναζητούσαν διακαώς, αλλά και που θα είχαν την κατάλληλη συνειδησιακή ωριμότητα να χρησιμοποιούν αυτές τις γνώσεις χωρίς να βλάπτουν το σύνολο της ζωής.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες δημιουργήθηκαν

τα μυητήρια κέντρα και οι μύησεις με τους βαθμούς τους. Η αδελφότητα των μυημένων, το έργο της οποίας είναι να διοχετεύει την εσωτερική γνώση στην ανθρωπότητα και να διαμορφώνει τις κοινωνικές της αξίες και τους θεσμούς της έτσι ώστε να εξυπηρετούν κατά εποχές την διαρκώς εξελισσόμενη ανθρώπινη συνείδηση, σχημάτισε κλειστούς κύκλους μύησης, μέσω των οποίων αποκάλυπτε προοδευτικά τα εσωτερικά μυστικά της πνευματοποίησης.

Όμως, απαραίτητη προϋπόθεση ήταν η συνειδησιακή ωριμότητα του μυούμενου, κατάσταση που σήμαινε και εξακολουθεί να σημαίνει, ότι το άτομο διέθετε ένα απόλυτα ισορροπημένο θυμικονοητικό σώμα. Γι' αυτόν τον λόγο, οι μύστες εξέταζαν πολύ προσεκτικά και το ηθικό αλλά και το νοητικό επίπεδο του υποψήφιου. Οι συστάσεις, οι υποδείξεις και οι γνωριμίες, ο πλούτος και η φήμη δεν ήταν σοβαρά διαπιστευτήρια για έναν υποψήφιο προς μύηση. Για τούτο, κάθε βαθμού μύησης προηγείτο ένα πλήθος δοκιμασιών μέσω των οποίων ελέγχονταν οι αντιδράσεις, τόσο οι ηθικές όσο και οι νοητικές του μαθητή.

Αναδρομώντας προς την εποχή των αρχαίων μυστηρίων διαπιστώνεται, ότι όσο παλαιότερα και πλησιέστερα προς τον κατακλυσμό ήταν οι μύησεις, τόσο πιο μεγάλες και πιο δύσκολες ήταν οι δοκιμασίες για τους υποψήφιους. Με το πέρασμα του χρόνου, καθώς η εσωτερική εκπαίδευση έπαιρνε το εξωτερικό της σχήμα και γινόταν τέχνη, επι-

στήμη και πολιτισμός της λευκής φυλής, οι μύθεις συγκέντρωναν όλο και περισσότερο κόσμο και μοιραία τα κριτήρια ξέπεφταν από το αρχικό τους επίπεδο. Βέβαια αυτό που συνέβαινε στα αρχαία μυστήρια, δεν συμβαίνει σήμερα. Δεν υπάρχουν πια ιεροφάντες ούτε θεουργοί στα κέντρα της σύγχρονης μύησης. Αυτό συμβαίνει επειδή

α) σκοπός της σύγχρονης μύησης είναι να κινητοποιήσει προοδευτικά μέσω συμβόλων το εσωτερικό δυναμικό των μνουμένων

β) οι βαθμοί της μύησης δηλαδή της συνειδησιακής διεύρυνσης κατακτώνται μόνο με προσωπική προσπάθεια, επειδή η χάρη κερδίζεται και δεν χαρίζεται

γ) η λευκή φυλή είναι υποχρεωμένη να διευρύνει τη συνείδησή της χρησιμοποιώντας τη νοητική της δυνατότητα με την οποία θα πρέπει να ελέγχει ένστικτα, πάθη και κατώτερες συγκινήσεις. Αυτό σημαίνει, ότι η λευκή φυλή δεν θα πεισθεί με θαύματα αλλά με τον τρόπο της μελέτης, της έρευνας, της παρατήρησης και του πειράματος και θα πρέπει να ανακαλύψει με δική της προσπάθεια τις δρώσες αιτίες του εαυτού της και των φαινομένων.

Όπως αντιλαμβάνεσθε, η ανθρωπότητα ακολουθεί μία πορεία εξέλιξης και αυτή η πορεία ακολουθεί μία γραμμή που δίνεται από το Θείο Σχέδιο. Η γραμμή αυτή μεθοδεύει συστήματα και τρόπους, με τους οποίους εμφυτεύεται το Ιδεατό ή ανασύρεται από το ανθρώπινο αρχείο όπου βρίσκεται ληθαργημένο, ώστε να υπενθυμίσει στον

άνθρωπο την ύπαρξη της ψυχής του και την τελειότητα του πνεύματός του. Έτσι παρουσιάζονται τα διάφορα πνευματικά συστήματα, τα οποία αν και έχουν διαφορετικά ονόματα, στη βάση τους ακολουθούν μία κοινή πορεία, εκείνη που οδηγεί από την ύλη προς το πνεύμα.

Όμως κάθε σύστημα ανάλογα με την εποχή που εμφανίζεται, αναλογεί στην εξέλιξη της ανθρωπότητας ή στην εξέλιξη της φυλής, της υποφυλής, του έθνους και του πολιτισμού. Έτσι, ενώ τα συστήματα που παρουσιάστηκαν στη δική μας φυλή μπορεί να έχουν φαινομενικές διαφορές που εξαρτώνται από τους τόπους, τους χρόνους και τους λαούς, έχουν μία κοινή βάση. Ελέγχουν την κατώτερη φύση, συγκροτούν μέσω ιδεωδών την ανώτερη φύση και τροφοδοτούν τη νοητική συνείδηση με κατάλληλες σκεπτομορφές. Σκοπός τους δε, είναι η ενεργοποίηση της συνείδησης μέσω αυτόβουλων προσπαθειών. Αντίθετα, τα πνευματικά συστήματα της προηγούμενης φυλής, αν και απέβλεπαν επίσης στην πνευματοποίηση του ανθρώπου, χρησιμοποιούσαν έντονους συγκινησιακούς τρόπους, δηλαδή κατασκεύαζαν εικόνες μέσω μίας ηχητικής περισσότερο διαδικασίας και έτσι επηρέαζαν συναισθηματικά και λιγότερο νοητικά τον άνθρωπο. Η εικόνα μαγνητίζει τον άνθρωπο συγκινησιακά, τον ταυτίζει με την ποιότητά της και δεν του επιτρέπει να σκεφθεί, να κρίνει και να επέμβει διανοητικά.

Επιπλέον, η εκπνευμάτωση του Ατλάντιου ήταν εξαρτημένη από κάποιον τρίτο και όχι από τον

ίδιο του τον εαυτό. Ο Ατλάντιος ήταν ένα εξαρτημένο και μη συνειδητοποιημένο ακόμη άτομο, ενώ ο Άριος θα πρέπει, υλοποιώντας το Αρχέτυπό του, να γίνει ανεξάρτητος, αυτόβουλος και συνειδητός. Δηλαδή να μετατραπεί προοδευτικά σε έναν τύπο ανθρώπου ο οποίος μέσω των δικών του αυτόβουλων επιδιώξεων και προσπάθειών να κατορθώσει να ελέγξει τα ένστικτα, τα πάθη και τις ασυγκράτητες προσωπικές επιθυμίες μέσω της νοητικής του δύναμης και ικανότητας. Σύμφωνα δε με τη βασική αυτή διαφορά της ανθρώπινης επίτευξης ανάμεσα στην τέταρτη και την πέμπτη ρίζα φυλή, το σύστημα του Πνευματισμού είναι σήμερα, εκτός τόπου και χρόνου. Είναι μεν ένα κατάλοιπο που η λευκή φυλή έχει κληρονομήσει από τους προγόνους της, αλλά με το σκεπτικό ότι και τα ένστικτα είναι κληροδοτήματα παλαιότερων φάσεων εξέλιξης, θα πρέπει ως συνειδητά όντα να κρατάμε τις αποστάσεις μας και να ελέγχουμε τις πνευματιστικές τάσεις μας.

Στο Θεοσοφικό Γλωσσάριο αναφέρεται, ότι “η θεουργία είναι ενεργετούσα μαγεία και γίνεται λευκή ή μαύρη, όταν εφαρμόζεται ως νεκρομαντεία ή για προσωπικούς σκοπούς ²”. Όπως ήδη αναφέρθηκε, ο πνευματισμός βασίζεται στην εσωτερική φύση του ανθρώπου και οι πραγματικοί σκοποί του είναι να αποληθαργεί την ψυχοπνευματική δύναμη του ατόμου. Η αποληθάργηση των

² Θεοσοφικό Γλωσσάριο της Ε.Π.Μπλαβάτσκι, σ.149, The Theosophy Company, Los Angeles, California, USA, 1973

εσωτερικών δυναμικών όμως διατρέχει τις περισσότερες φορές τον κίνδυνο, να δυναμοποιήσει τις κατώτερες ψυχικές δυνάμεις δηλαδή τις ψυχιστικές, αντί να δυναμοποιήσει τις ανώτερες ψυχικές. Ο θεωρητικός δε προσδιορισμός των ποιότητων σε θετικές και αρνητικές δεν αρκεί, εφόσον η κρίση και η απόφαση του ατόμου χρωματίζεται αδιάκοπα από τις προσωπικές του κλίσεις και ιδιομορφίες. Το να είναι ένας άνθρωπος σε θέση να θέτει σε εφαρμογή το σύστημα του πνευματισμού έτσι ώστε να επιφέρει ένα θεουργικό αποτέλεσμα, είναι κάτι τόσο σπάνιο όσο σπάνια είναι και η παρουσία ενός ιεροφάντη και θεουργού.

Ο Πορφύριος, ο οποίος υπήρξε ο δάσκαλος του Ιαμβλίου, αναφέρει τα εξής: *“Εκείνος που γνωρίζει τη φύση των θείων φωτεινών φασμάτων, γνωρίζει επίσης ότι πρέπει να απέχει από ζωική τροφή και κυρίως αυτό ισχύει για εκείνον που επιθυμεί να απελευθερωθεί από τα υλικά δεσμά για να εισέλθει στο πεδίο των ουράνιων θεών.* ³” Κατά τον Πλωτίνο, *“το ον γίνεται καλύτερο, εφόσον υποβάλλεται σε περιορισμούς και εφόσον υποτασσόμενο σε ένα μέτρο, εξέρχεται της σφαίρας των οντων εκείνων, τα οποία δεν υπακούουν σε μέτρα και περιορισμούς.”* (Εννεάδες, Α,ΙΙ,2). Για τον Πλωτίνο, η κάθαρση είναι η ατραπός προς την αρετή, ενώ η αρετή είναι η πύλη προς το Αγαθό *“ἀλλὰ τὸ κεκαθάρθαι ἀφαίρεσις ἄλλοτρίου παντός, τὸ δὲ ἄγαθὸν ἕτερον αὐτοῦ”*. (Ενν. Α,ΙΙ,4)

³ Επιβεγμένες Εργασίες, από τον Τ.Τaylor, σ.159

Ο Ιάμβλιχος υπήρξε ένας μεγάλος θεουργός, μυστικιστής και συγγραφέας, φιλόσοφος και νεοπλατωνιστής και έζησε τον 3ο με 4ο αιώνα μΧ. Αν και σωστές βιογραφίες του δεν υπήρξαν ποτέ, όμως από αποσπάσματα παγανιστικών κειμένων καθώς και από άλλους ανεξάρτητους συγγραφείς αναφέρεται το εξαιρετικό και άγιο ήθος του όπως και οι βαθιές του γνώσεις. Θεωρείται ο ιδρυτής της θεουργικής μαγείας ανάμεσα στους Νεοπλατωνιστές και ο ανανεωτής των πρακτικών μυστηρίων έξω από τους ναούς της μύησης στη μεταχριστιανική περίοδο. Υπήρξε ο βιογράφος του Πυθαγόρα και ήταν βαθύς γνώστης της φιλοσοφίας του. Είχε επίσης μνηθεί στα Χαλδαϊκά μυστήρια.*

Ο όρος θεουργία –από το θεός και εργάν– αποδίδει την τελετουργία που χρησιμοποιούσαν οι ιεροφάντες στους ναούς και τα μνητήρια κέντρα στην Αίγυπτο, την Ασσυρία, τη Βαβυλώνα και την Ελλάδα. Μέσω των ιερών τελετών που ετελούντο στις καθιερωμένες ιερές ημέρες των μυστηρίων, οι ιεροφάντες καλούσαν μέσω επωδών, δηλαδή ψαλμών, τους θεούς τους οποίους ονόμαζαν με τα πολύ παλιά τους ονόματα, εκείνα της αρχαϊκής περιόδου. Κάτω από τις κατάλληλες συνθήκες που δημιουργούνταν με τις επωδές και τον εξαγνισμό, τα πνεύματα των θεών έπαιρναν σχήματα και παρουσιαζόντουσαν ζωντανά μπρος στα μάτια των θνητών. Παρόμοιο θεουργικό σύστημα ακολουθούσαν οι Μαχάτμας στην Ινδία χρησιμοποιώ-

* Θεοσοφικό Γλωσσάριο, Ε.Π. Μιλαβάτσκι

ντας ανάλογες επωδές που είναι γνωστές ως λέξεις δύναμης ή μάντρας.

Η Ε.Π.Μπλαβάτσκυ στη συλλογή της "Αποκρυφιστικές Μελέτες" στο κεφάλαιο περί της "Επιστήμης της Μαγείας" αναφέρει ότι "υπάρχει μία δύναμη η οποία μπορεί να διατάξει τα πνεύματα –τονλάχιστον τα ανεξελικτα και τα πονηρά– καθώς και τα Στοιχειακά. Τα αγνά πνεύματα, τα ασώματα, δεν κατέρχονται ποτέ στη σφαίρα μας εκτός και αν έλκονται από ένα ρεύμα δυνατής συμπάθειας και αγάπης ή για κάποια χρήσιμη αποστολή."⁴

Ο σύγχρονος άνθρωπος βέβαια, διαβάζοντας ή ακούγοντας για τα θεουργικά αποτελέσματα, έχει κάθε δικαίωμα να αμφιβάλει, εφόσον ούτε ποτέ έχει παραστεί σε παρόμοια θαύματα αλλά ούτε και η επιστήμη του επιτρέπει να τα πιστέψει ή να τα ερευνήσει. Όμως το θαύμα ή το τερατούργημα δεν προκύπτει από κάποιες υπερφυσικές δυνάμεις έξαφνα και απροετοίμαστα. Το θαύμα ή η θεοποιΐα είναι το αποτέλεσμα μίας σειράς νοητικών χειρισμών που χρησιμοποιούν κατάλληλα τους κοσμικούς νόμους καθώς και τις δρώσες εσωτερικές δυνάμεις, έτσι ώστε να σχηματίσουν ένα φαινόμενο στον αισθητό κόσμο.

Η εσωτερική διάρθρωση του κόσμου είναι το πρότυπο της εξωτερικής της γραμμοσκόπησης.

⁴ Studies in Occultism, Theosophical University Press, Pasadena, California επίσης Raja-Yoga or Occultism, by H.P. Blavatsky, Theosophy Company, India, Bombay 1973

Όπως δε κάθε φαινόμενο είναι ένα σύνολο ενεργειών, το σχήμα και το είδος των οποίων προσδιορίζει η μαθηματική και η γεωμετρική τους διάταξη, είτε πρόκειται για φυσικό φαινόμενο, πράγμα ή ον, παρόμοια αυτός που γνωρίζει να χρησιμοποιεί με αριθμητικές και γεωμετρικές αναλογίες τις αόρατες δυνάμεις, μπορεί να δημιουργεί πρώτα το αόρατο πρόπλασμα και στη συνέχεια να το υλοποιεί στο ορατό του ανάτυπο.

Αυτό λέγεται Θεουργία και στον δακτύλιό της δεν περιλαμβάνει μόνο υλοποιήσεις όντων και πραγμάτων, αλλά μπορεί να δημιουργήσει καιρικά φαινόμενα, θεραπείες και οτιδήποτε μπορεί να βοηθήσει στην πρόοδο της ζωής. Η Θεουργία είναι η υψίστη των εσωτερικών τεχνών και ονομάζεται Ιερή Επιστήμη. Η λειτουργία της στηρίζεται στην ακριβέστατη ανατύπωση των Κοσμικών Νόμων. Εφόσον δε ο Νόμος είναι Αγαθόν και Νους, συνεπάγεται ότι ο Θεουργός θα πρέπει να είναι ένα ακριβέστατο ανάτυπο αυτού του Νόμου, το δε θαύμα ότι θα είναι το προκύπτον αποτέλεσμα της ακριβέστατης εφαρμογής του ίδου Νόμου.

Οι Θεουργοί

Τα άτομα που εφάρμοσαν την ιερή επιστήμη της θεοποιΐας ήταν οι θεουργοί. Ήταν οι άνθρωποι της Λευκής Ιεραρχίας οι οποίοι, ενώ στη διάρκεια της Ατλάντιας ζωής υπήρξαν οι βασιλείς και οι ιεροφάντες της, στη διάρκεια της Αρίας φυλής έπαιξαν και παίζουν τους ρόλους των μυστών, των αρχιερέων των αρχαίων μυστηρίων, των προφητών, των αρχηγών των θρησκειών, των μεταφυσικών φιλοσόφων και των θεουργών. Η σειρά τους αρχίζει από τους Ερμητικούς, τον Ορφέα, τον Μωϋσή, τον Όμηρο, τον Πυθαγόρα, τον Απολλώνιο Τυανέα, τον Σίμωνα τον Μάγο, τον Πορφύριο, τον Ιάμβλιχο και στη μεταχριστιανική περίοδο εμφανίζει τους μύστες Παράκελσο, τον κόμη Σαιν Ζερμαίν και τον Καλλιόστρο, τη σειρά των αλχημιστών, τον Μαρκήσιο ντε Μιρβίγ και τον Ελιφάς Λεβί.

“Η Μαγεία-Θεουργία υπάρχει και υπήρξε ακόμη και στους προϊστορικούς αιώνες. Ιστορικά αρχίζει με τα μυστήρια της Σαμοθράκης και κάνει έναν κύκλο που κλείνει με τις θεουργικές τελετές της εκχριστιανισμένης Ελλάδας. Επανεμφανίζεται στη νεοπλατωνική περίοδο και μέσω μύησης μεταφέρεται από απομονωμένους σπουδαστές και φιλόσοφους, διασχίζει προσεκτικά τον μεσαίωνα συγκεντρώνεται στα χέρια του μύστη Παράκελσου και κάποιων άλλων και τελικά πεθαίνει στην Ευρώπη μαζί με τον κόμη Σαιν Ζερμαίν και τον Καλιόστρο και έτσι γλυτώνει από την παγωμένη καρδιά του σκεπτικισμού του οποίου γενέτειρα είναι η Δύση.”⁵

Στην Ανατολή η θεουργία εξακολουθεί να υπάρχει ακόμη και σήμερα. Δείγματά της εμφανίζονται στο πλήθος μέσω των φακίρηδων και εκείνων των εκλαϊκευμένων γιόγκι που χρησιμοποιούν την τερατουργία, είτε για εντυπωσιασμό είτε για πειθώ. Όμως, η αληθινή θεουργία υπάρχει μέσα στα μοναστήρια ή στις κρύπτες του Θιβέτ, όπου σπάνια άτομα κάτω από τις κατάλληλες συνθήκες, είναι σε θέση να υλοποιούν όχι μόνο αντικείμενα ανόργανης ύλης, αλλά και να εμφανίζουν εκείνες τις εικόνες που στα αρχαία μυστήρια απεκαλούντο “ήλιος του μεσονυχτίου” και “ηλίου φαινότερον”.

Η ιερή επιστήμη έχει τις βάσεις της πάνω στην εσωτερική δομή της φύσης και του ανθρώπου. Η δρώσα δύναμη που λέγεται φοχάτ, πράνα ή εντελέχεια, είναι η απόρροια της Θείας Πνοής. Είναι η

⁵ Από το “Occultism” της Ε.Π.Μπλαβάτσκι, σελ.189

δύναμη που κινεί τον κόσμο, τον οργανώνει και τον λειτουργεί. Η δράσα αυτή δύναμη όταν δημιουργεί, διασπάται σε ενέργειες οι οποίες και διαμορφώνουν τα πλήθη των φαινομένων, είτε είναι πράγματα είτε όντα. Την ίδια δυναμιοενέργεια χρησιμοποιεί ο θεουργός και με τη θέλησή του που εκφράζεται μέσω του καθαρού νου, της δίνει το σχήμα που χρειάζεται ώστε να γίνει ένδυμα ή όχημα ενός όντος. Η υψηλή θεουργία αφορά στις παρουσιάσεις όντων ή τουλάχιστον φαινομένων που θεωρούνται υπερφυσικά και ξεπερνούν κάθε ανθρώπινη δυνατότητα. Τέτοια φαινόμενα είναι οι νεκραναστάσεις, οι θεραπείες ανίατων ασθενειών, οι παρουσιάσεις αόρατων οντοτήτων σε φυσικό σώμα, καθώς και η περιοδική απουσία και παρουσία του φυσικού σώματος ενός ζωντανού ανθρώπου – αυτό μπορεί να συμβεί με το σώμα του ίδιου του θεουργού ή του μύστη.

Στη Μυστική Δοξασία η φοχατική δύναμη εκπροσωπεί τη Θεία Σκέψη “μέσω του Φοχάτ οι ιδέες του Συμπαντικού Νου εντυπώνονται πάνω στην ύλη” και “... κάθε έντονη σκέψη και εγκεφαλκή δραστηριότητα συνοδεύεται από ηλεκτρικά φαινόμενα”.⁶ Στη Στάντζα V αναφέρονται τα εξής: “Ο Φοχάτ είναι η προσωποποιημένη ηλεκτρική ζωτική δύναμη, η υπερβατική συνδετική Μονάδα όλων των Κοσμικών Ενεργειών..... η δράση της οποίας μοιάζει με κείνη μιας ζωντανής Δύναμης δημιουργ-

⁶ Μυστική Δοξασία, Στάντζα III, σελ.133, ελληνική μετάφραση, εκδόσεις Πνευματικός Ήλιος.

γημένης από τη ΘΕΛΗΣΗ θεωρείται σαν μια Οντότητα η οποία δρα πάνω σε δυνάμεις που είναι κοσμικές, ανθρώπινες και γήϊνες και ασκούν την επιρροή τους αντίστοιχα σε όλα αυτά τα πεδία. Στο γήινο πεδίο η επιρροή του γίνεται αισθητή στη μαγνητική και την ενεργό δύναμη που γεννιέται από την ισχυρή επιθυμία του μαγνητιστή. Στο Κοσμικό πεδίο ενυπάρχει στην κατασκευαστική δύναμη και εκτελεί το σχέδιο που βρίσκεται στο νου της Φύσης ή στη Θεία Σκέψη..... Μεταφυσικά, ο Φοχάτ είναι η αντικειμενοποιημένη σκέψη των θεών, ο Λόγος που έγινε σάρκα....”⁷

Η φοχατική δυναμοενέργεια που στην επιστημονική ορολογία λέγεται εκτόπλασμα, είναι η πρώτη ύλη της θεουργίας ή της υλοποίησης. Ο θεουργός τη συγκεντρώνει είτε από το περιβάλλον, κυρίως από τους παρενρισκόμενους, είτε από τον εαυτό του. Τα φυσικά μας σώματα είναι κατασκευάσματα αυτής της φοχατικής ενέργειας. Η ίδια δε ενέργεια διατρέχει ασταμάτητα την ανθρώπινη ύπαρξη, όσο ο άνθρωπος αναπνέει και ζει. Η ίδια δύναμη διαφεύγει από το σώμα αφού προηγουμένως το θρέψει με τα δυναμικά της συστατικά. Οι πρωτεΐνες που τρέφουν το φυσικό μας σώμα και αποτελούν το σπουδαιότερο συστατικό του, είναι οι πιο άμεσες υλοποιήσεις αυτής της φοχατικής δύναμης. Αυτό λοιπόν το δυναμικό χρησιμοποιεί, αφού πρώτα το συγκεντρώσει ο θεουργός, και το διαμορφώνει με τη νοητική του δύναμη – που είναι

⁷ Μυστική Δοξασία, Στάντζα V, σελ. 159

και αυτή φοχατική ενέργεια— αλλά σε ανώτερη διαφοροποίηση. Διαθέτοντας έτσι την πρώτη ύλη και καθρεφτίζοντας πάνω της τη θέλησή του, η ύλη-εκτόπλασμα παίρνει το σχήμα που επιθυμεί ο θεουργός. Θα λέγαμε ότι η υλοποίηση είναι ανάτυπο της διαδικασίας της κοσμικής δημιουργίας, όπου η θέληση του Θεού τυπώνεται πάνω στον αιθέρα του χώρου, πάνω στην πρώτη ύλη του διαστήματος και ενώ η θέλησή Του γίνεται Σκέψη που παίρνει το σχήμα αριθμητικών και γεωμετρικών αναλογιών, τελικά εμφανίζεται ένα εκπληκτικό φαινόμενο που λέγεται κόσμος.

Η θεουργία είναι το ανάτυπο της κατασκευαστικής διαδικασίας του εκδηλωμένου σύμπαντος. Ο ύψιστος στόχος της είναι η δημιουργία ζωής κάτω από μη κατανοητές συνθήκες. Σε μικρότερη κλίμακα γίνεται τερατουργία δηλαδή έργο που κατασκευάζει υπερφυσικά πράγματα, όπως υλοποιήσεις αντικειμένων, θεραπειών, επιζητούμενων καιρικών συνθηκών και άλλων παρουσιάσεων που δεν απαιτούν ιδιαίτερα τέλειες συνθήκες για να εμφανιστούν. Στις κατώτερες δε διαβαθμίσεις της, η ίδια κλίμακα παρουσιάζει τα πνευματιστικά φαινόμενα και τελικά καταλήγει στις καταστάσεις της μαύρης μαγείας.

Ο Πνευματισμός ήταν η εσωτερική θεωρία που περιελάμβανε την ιερή επιστήμη της θεουργίας καθώς και των απόκρυφων τεχνών που προέκυψαν από τη διαφοροποιημένη τοποθέτηση των εκτελεστών της. Στόχος του Πνευματισμού ήταν η πνευ-

ματοποίηση και τα μέσα που συνιστούσε για την πνευματική ανάβαση ήταν η ηθική και η συγκίνηση. Όσοι διέθεταν ηθική αλλά συγχρόνως είχαν και θέληση ισχυρή, γινόντουσαν θεουργοί. Με μία σειρά δε κατιούσας συμμετοχής στις πνευματικές ιδέες και κατιούσας εφαρμογής των ηθικών αξιών, παρουσιάστηκε ο εξωτερικός πνευματισμός και τα φαινόμενά του.

Πνευματιστικά Φαινόμενα

Καθώς η σειρά των θεουργιών παρουσίαζε είτε κρυφά είτε φανερά τα θαύματά της, οι απλοί άνθρωποι προσπαθούσαν να ερευνήσουν τον αόρατο κόσμο και τα φαινόμενά του με τις φτωχές δυνατότητες και παρορμήσεις που τους προσέφερε το εγγεγραμμένο από προηγούμενες εμπειρίες, υποσυνείδητό τους. Όσο άθεος και υλιστής κι αν είναι ένας άνθρωπος, υπάρχει πάντοτε κρυμμένο σε μία άκρη στο υποσυνείδητό του ένα μήνυμα από το αόρατο που παίρνει το σχήμα της φωνής της συνείδησης, το σχήμα του δέους για τη ζωή και τον θάνατο, γίνεται όνειρο, διαίσθηση, τύψη και καμιά φορά όραμα και βεβαιότητα για μία υπεραίσθητη και ακατανόητη κατάσταση των πραγμάτων.

Αυτό το θαμμένο κομμάτι της ανθρώπινης φύσης είναι το νήμα που ενώνει το άτομο με την εσωτερική του ύπαρξη και είναι αυτό που το ωθεί

να αναζητήσει μία επαφή με τον κρυμμένο του εαυτό. Αυτή η τάση για επαφή του μη συνειδητού ακόμη ανθρώπου με τον αόρατο εαυτό του, παρουσιάζει τα φαινόμενα του πνευματισμού τα οποία κλιμακώνονται από απλές ενδείξεις απόκρυφων προσωπικών εμπειριών, σε επιδιώξεις αποδείξεων των μεταφυσικών δεδομένων, καθώς και στη διαμόρφωση μίας σειράς απόκρυφων γεγονότων, παρατηρήσεων και τελικά τεχνών και επιστημών. Αυτή δε η απόκρυφη προσωπική πορεία αποδεικνύει τον κύκλο του πνεύματος και της ψυχής μέσα στη φύση. Τα φαινόμενα δε που προκύπτουν από τούτη την επαφή, τοποθετούνται πρώτα μέσα στις μεταφυσικές θεωρίες και θρησκείες και κατόπιν, με το πέρασμα του χρόνου, γίνονται αντικείμενα μελέτης των φυσικών επιστημών.

Υπάρχουν δε χρονικές περιόδους κατά τις οποίες το Σχέδιο της Εξέλιξης επιτρέπει να προβληθεί προς τον φυσικό κόσμο πιο έντονα από συνήθως, η εσωτερική αιτία της ζωής. Αυτή η αόρατη δρώσα αιτία δεν μπορεί να γίνει αλλιώς αντιληπτή, παρά μόνο από τα προκύπτοντα φαινόμενά της. Τα δε φαινόμενα είναι οι πράξεις και τα χειροπιαστά γεγονότα τα οποία καθρεφτίζουν πάνω στη φυσική ύλη τα εσωτερικά αίτιά τους. Η εποχή λοιπόν που η Πνευματική Ιεραρχία θεώρησε κατάλληλη για να παρουσιάσει έντονα στον απλό άνθρωπο της λευκής φυλής δείγματα της απόκρυφης αλήθειας, ήταν η προηγούμενη εκατονταετηρίδα του 19ου αιώνα. Στην αποκαλυπτική αυτή

περίοδο συμβαίνουν δύο μεγάλα αποκρυσταλλικά γεγονότα: το ένα είναι η αναβίωση του Πνευματισμού και το άλλο, η εμφάνιση και η εγκαθίδρυση της θεοσοφικής κοσμοθεωρίας.

Η ιστορία του σύγχρονου Πνευματισμού αρχίζει το 1848 από τη Νέα Υόρκη όπου στην πόλη Hydesville εμφανίζεται ένα περίεργο μεταφυσικό φαινόμενο. Στη φάρμα της οικογένειας Φοξ ακούγονται περίεργα κτυπήματα τα οποία δεν προέρχονται από φυσικές αιτίες. Οι φήμες έλεγαν, ότι οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες είχαν εγκαταλείψει το σπίτι εξαιτίας αυτών των θορύβων. Όταν οι θόρυβοι γίνονται συνεχείς και επίμονοι, τα δύο μικρά κορίτσια της οικογένειας σκέφτονται να ανταποκριθούν με έναν κώδικα παρόμοιων κτυπημάτων μέσω των οποίων καταφέρνουν τελικά να ερμηνεύσουν τα μηνύματα που τους στέλνει η αόρατη ύπαρξη. Αποκαλύπτεται ότι ο αόρατος επισκέπτης ήταν ένας πλανόδιος έμπορος ο οποίος είχε δολοφονηθεί και είχε θαφτεί στο υπόγειο του σπιτιού. Προσπαθώντας μέσω των περίεργων κτυπημάτων να επικοινωνήσει με τους ζωντανούς ζητεί την αποκατάσταση της δικαιοσύνης αλλά και την κανονική ταφή του. Το απόκρυφο γεγονός αποδείχτηκε αληθινό, όταν η έρευνα αποκάλυψε τον σκελετό του δολοφονημένου. Οι ανακαλύψεις δε αυτές ανακοινώθηκαν από τον τύπο, από το BOSTON JOURNAL, αρκετά χρόνια αργότερα στις 23 Νοεμβρίου 1904.

Το γεγονός αυτό θεωρείται από τους πνευμα-

τιστές το γενέθλιο της Νέας Αποκάλυψης. Από τις ημέρες εκείνες το πνευματιστικό κίνημα αναθάλλει ανάμεσα στην ανθρωπότητα. Δέκα χιλιάδες διάμεσα και τρία εκατομμύρια πιστοί ασχολούνται με πνευματιστικές επικοινωνίες. Δεκάδες επαφές με το αόρατο στη διάρκεια των οποίων οι νεκροί και τα πνεύματα του αστρικού πεδίου επικοινωνούν μέσω των διαμέσων με τον φυσικό κόσμο και δίνουν πληροφορίες για το αόρατο, συμβουλεύουν τους ζωντανούς συγγενείς τους και δίνουν ακόμη και κατευθύνσεις για αποκαλύψεις κρυμμένων θησαυρών. Μαντείες για το άμεσο μέλλον και προφητείες για το απώτερο, τροφοδοτούν την πείνα της πρόγνωσης και της κινδυνολογίας. Διάμεσα αυτόματης γραφής, αυτόματης ζωγραφικής και μουσικής, παρουσιάζουν πολυσέλιδα κείμενα, στα οποία αδυνατεί κανείς να διακρίνει τη φωνή από το υπερπέραν από εκείνη τη φωνή που πηγάζει από το υποσυνείδητο του διαμέσου.

Στα φαινόμενα της πνευματιστικής επικοινωνίας προστίθενται υλοποιήσεις θορύβων και μικρών αντικειμένων, καθώς και σωματικών οργάνων, των οποίων τα εκμαγεία φυλάγονται σε σύγχρονα μουσεία. Σύγχρονοι επιστήμονες αποφασίζουν να ασχοληθούν σοβαρά με την έρευνα των πνευματιστικών φαινομένων – ιδίως των υλοποιήσεων – και να αποφανθούν αν τα φαινόμενα έχουν σοβαρότητα ή πρόκειται για απάτη.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες σχηματίζεται μία ομάδα επιστημόνων υπό την αιγίδα του Ουίλλιαμ

Κρουκς – χημικού, εφευρέτη του στοιχείου θαλλίου, του ραδιόμετρου, του σπινθηροσκοπίου και του “σωλήνα Κρουκς”. Στην ομάδα του συμμετέχουν ο αστρονόμος Καμίλ Φλαμαριόν, ο καθηγητής της ιατρικής Σαρλ Ρισέ, ο εγκληματολόγος Σεζάρ Λομπρόζο και ο Πέτρος και η Μαρία Κιουρί. Παράλληλα σχηματίζεται στη Γαλλία το “Διεθνές Μεταψυχικό Ινστιτούτο” και στην Αγγλία η “Κοινωνία για Ψυχική Έρευνα”. Ο δε προφήτης του σύγχρονου Πνευματισμού, ο Αλάν Καρντέκ, με το έργο του “Το βιβλίο των Πνευμάτων” θέτει τις αρχές της ηθικής πάνω στις οποίες το διάμεσο οφείλει να θεμελιώνει τις πνευματιστικές του δράσεις.

Η ομάδα των ερευνητών ασχολήθηκε περισσότερο με τα φαινόμενα των υλοποιήσεων, τα οποία θεωρούνται οι πλέον αξιόλογες αποδείξεις, εφόσον εμφανίζουν κάτι που παρατηρείται και εξετάζεται από μηχανικά μέσα. Η έρευνα διαπιστώνει, ότι πράγματι από το σώμα του διαμέσου εκβάλλεται ένα κολλώδες αιθερικό υλικό το οποίο γίνεται η βάση της υλοποίησης. Αυτό το υλικό που ονομάζεται πλέον εκτόπλασμα, αντιπροσωπεύει το βάρος που χάνει το διάμεσο κατά τη διάρκεια της υλοποίησης, το οποίο όμως επιστρέφει στο σώμα του διαμέσου μετά το τέλος του πειράματος. Διαπιστώνεται επίσης ότι το εκτοπλασματικό υλικό έχει ιδιότητες που μπορούν να παρουσιάσουν οχήματα ζωής. Επιπλέον, και αυτό είναι και το πλέον ουσιαστικό, το διάμεσο εκφράζει μέσω όλων των

φαινομένων που παρουσιάζει –είτε είναι υλοποιήσεις είτε νεκρομαντεία είτε επικοινωνίες με τα αόρατα όντα– τη νοητική και συναισθηματική συνισταμένη του εαυτού του σε συνάρτηση με εκείνη των παρόντων.

Αυτή η κοινή διαπίστωση η οποία και καθορίζει τη φερεγγυότητα των λεγόμενων καθώς και των δρώμενων του διαμέσου, γίνεται η αιτία να αναχαιτιστεί η πνευματιστική θέση περί του αλάνθαστου της επικοινωνίας με το άορατο. Το γεγονός δε αυτό γίνεται και η αφορμή, ώστε οι επιστήμονες, οι ορθολογιστές καθώς και οι ορθόδοξοι μεταφυσικοί να κρατήσουν αποστάσεις από τα πνευματιστικά φαινόμενα, εφόσον εκείνο που τα συγκεκριμένα φαινόμενα επεδίωκαν, δηλαδή την απόδειξη της ύπαρξης του αόρατου καθώς και της τέλει επικοινωνίας μαζί του, βρισκόταν τελικά υπό αμφισβήτηση. Τα θέματα που τέθηκαν υπό έρευνα, ήταν τα εξής: α) αν υφίσταται αόρατος κόσμος β) αν μπορεί να υπάρχει επικοινωνία με το αόρατο και γ) κατά πόσο αυτή η επικοινωνία μπορεί να είναι ακριβείας και να αποδίδει αλήθειες.

Αυτά σε σχέση με τους επιστήμονες και τους ορθολογιστές. Το θέμα όμως, που προέκυψε για τους ορθόδοξους μεταφυσικούς, δεν είναι η ανυπαρξία του αόρατου αλλά η δομή που θα πρέπει να διαθέτει ένα διάμεσο, ώστε να μπορεί να επικοινωνεί με το αόρατο, χωρίς να διαστρεβλώνεται η πληροφορία που συλλαμβάνεται και μεταφέρεται από το υπερπέραν στο φυσικό πεδίο. Σε αυτό δε το επι-

χείρημα στηριζόμενη, η ιδρύτρια της Θεοσοφικής Εταιρίας, η Έλενα Πετρόβνα Μπλαβάτσκυ, διαχώρισε τη θέση της από τον σύγχρονο Πνευματισμό.

Η Ε.Π.Μπλαβάτσκυ, ενώ στην αρχή της μεταφυσικής δράσης της ασχολήθηκε με τα πνευματιστικά φαινόμενα, τα διερεύνησε και πιθανώς τα στήριξε ως φαινόμενα προς έρευνα αλλά και προς απόδειξη του μεταφυσικού χώρου, στη συνέχεια κράτησε αποστάσεις και από τα πνευματιστικά διάμεσα και από τα φαινόμενά τους. Η Ε.Μπλαβάτσκυ θεωρείται ως ένα από τα πιο μεγάλα διάμεσα της ανθρωπότητας, ίσως και το μέγιστο. Αυτό σημαίνει, ότι αυτή η γυναίκα διέθετε το χάρισμα να προσλαμβάνει τις δρώσες εσωτερικές αιτίες και να τις μεταφέρει στο πεδίο του αισθητού χωρίς να τις παραποιεί από τις πινελιές των φορέων της προσωπικότητάς της. Για τον λόγο αυτό, η Πνευματική Ιεραρχία την επέλεξε να γίνει η εστία αναμετάδοσης της σύγχρονης εσωτερικής κοσμοθεωρίας, την οποία και ονόμασε Θεοσοφία. Όμως, ας εξετάσουμε σύντομα, τί είναι το διάμεσο καθώς και τους λόγους που κάνουν ένα διάμεσο ικανό ή ανίκανο να εκφράζει τους πραγματισκούς σκοπούς της διαμεσότητας.

Τα διάμεσα

Πρωταγωνιστής της πνευματιστικής διαδικασίας θεωρείται αλλά και είναι, το διάμεσο. Είναι το άτομο που μεσολαβεί ανάμεσα στο αόρατο και το ορατό. Είναι αφενός ένας κρίκος που διασυνδέει τους διαφορετικούς κόσμους αλλά και τα διαφορετικά σώματα μεταξύ τους και παράλληλα είναι ένα κανάλι μέσω του οποίου η αόρατη ενέργεια κυλάει και μεταφέρεται στη φυσική συχνότητα αλλαγμένη. Ας σημειωθεί ότι οτιδήποτε υπάρχει μέσα στον εκδηλωμένο κόσμο, σε οποιαδήποτε διάστασή του είτε ορατή είτε αόρατη, είτε πνευματοψυχική είτε φυσική, είναι διάμεσο, δηλαδή μετασχηματιστής.

Αυτό σημαίνει, ότι κάθε άτομο της κοσμικής ουσίας είναι ένα κέντρο που λειτουργεί ως υποδοχέας που συλλαμβάνει δυνάμεις και ενέργειες ενός προηγούμενου είδους ζωής και τις μεταφέρει

αλλαγμένες, έτσι ώστε από αυτόν τον μετασχηματισμό να προκύψει ένα επόμενο και διαφορετικό είδος ζωής. Από τη μετασχηματιστική αυτή διαδικασία προβάλλουν οι διαδοχικές αλλαγές της κοσμικής ουσίας, της οποίας οι πλέον εμφανείς διαφοροποιήσεις χαρακτηρίζονται ως πνεύμα, ψυχή και φύση. Από το τελευταίο αυτό κέντρο που λέγεται Φύση, οι ενέργειες διασπώνται στη συχνότητα της ορατής ζωής.

Κάθε τμήμα ανόργανης και οργανικής ζωής είναι ένα διάμεσο, ένας μετασχηματιστής που δέχεται προηγούμενες ενέργειες-αιτίες και τις εμφανίζει σε ενέργειες της αισθητής ζωής. Όσον αφορά τον άνθρωπο, είναι ένας υποδοχέας νοητικών και συναισθηματικών ενεργειών, οι οποίες τελικά εμφανίζονται ως λόγος και πράξη στο φυσικό πεδίο. Αν δε πρόκειται για άτομο, όπως είναι ένας Διδάσκαλος της Σοφίας, που έχει ξεπεράσει το στάδιο της προσωπικότητας και συντονίζεται με τον κόσμο της ψυχής του, τότε μεταφέρει ψυχικές δυναμοενέργειες τις οποίες, αφού μετασχηματίσει στη φυσική συχνότητα, εμφανίζει ως γραπτό ή προφορικό λόγο και ως πράξη υπηρεσίας.

Η Ε.Μπλαβάτσκυ αναφέρεται στον ίδιο όρο ως εξής:⁸ *“Τί είναι το διάμεσο; Με τον όρο διάμεσο, όταν δεν χρησιμοποιείται για απλά πράγματα και αντικείμενα, εννοούμε ένα πρόσωπο μέσω του οποίου η δράση ενός άλλου ατόμου ή αόρατου*

⁸ Από το Occultism by E.Blavatsky, κεφάλαιο Psychic and Noetic action, σελ.79-80

όντος, είτε εκδηλώνεται είτε μεταφέρεται. Για τους πνευματιστές που πιστεύουν στην επικοινωνία με αόρατα πνεύματα, ότι δηλαδή αυτά (τα διάμεσα) μπορούν να εκφράζονται και να στέλνουν μηνύματα μέσω ευαίσθητων πομπών-διαμέσων, η διαμεσότητα θεωρείται ως ένα μέγιστο προνόμιο. Εμείς οι θεοσοφιστές, οι οποίοι δεν πιστεύουμε στην επικοινωνία με τα πνεύματα όπως οι πνευματιστές, θεωρούμε το δώρο της διαμεσότητας ως μία αφύσικη νευρική ασθένεια.

“Το διάμεσο είναι ένα άτομο, στον οποίον το ατομικό Εγώ ή την ψυχή υπερέχει τόσο η αστρική ή η καμική ύλη, ώστε του διαπερνά ολόκληρη τη φυσική ύπαρξη. Κάθε όργανο και κύτταρο είναι συντονισμένο έτσι ώστε να δέχεται μία τρομακτική και αφύσικη ένταση. Ο νους βυθίζεται σε αυτό το απατηλό αστρικό φως και, ενώ στην ουσία του είναι θεός, το όχημά του που είναι η ανθρώπινη προσωπικότητα, επηρεάζεται από τα αστρικά κύματα και τον μεταβάλλει σε διαβολικό. Το ανεκπαίδευτο μάτι του φτωχού διαμέσου αδυνατεί να διαπεράσει τη σκοτεινή ομίχλη που είναι εκπόρευση της γήϊνης υλικής διάστασης. Έτσι δεν μπορεί να αγναντεύσει προς τα πίσω εκεί που βρίσκονται τα φωτεινά πεδία των αιώνιων αληθειών. Το όραμά του είναι έξω από την εστία. Οι αισθήσεις του, συνηθισμένες από τη στιγμή της γέννησής του, στις αφύσικες παραμορφώσεις των όψεων και των εικόνων που κλυδωνίζονται πάνω στο καλειδοσκόπιο των αστρικών κυμάτων, είναι ανίκανες να διακρίνουν την αλήθεια από το ψέμμα.

“Έτσι τα άψυχα πτώματα, δηλαδή τα αστρικά

κελήρη, κινούμενα χωρίς τροχιές στο Κάμα Λόκα, του φαίνονται ότι είναι οι ζωντανές εικόνες των αγαπημένων νεκρών. Οι σποραδικοί απόηχοι των ανθρώπινων φωνών περνώντας από τον νου του, διαμορφώνονται σε νοηματικές προτάσεις τις οποίες το διάμεσο επαναλαμβάνει, αγνοώντας ότι το τελικό τους σχήμα και λουστράρισμα το δέχτηκαν μέσα από τα πιο βαθιά σημεία του νοητικού τους εργαστηρίου.

“Αυτή δε η θέα και το άκουσμα, που αν το διάμεσο αντιλαμβανόταν στην πραγματική του βάση, θα γέμιζε την καρδιά του με τρόμο, τώρα του δημιουργεί την αίσθηση της χαράς και της εμπιστοσύνης. Πιστεύει στα αλήθεια ότι τα αμέτρητα οράματα που βλέπει εμπρός του είναι καταστάσεις του πνευματικού κόσμου, νομίζει ότι είναι η κατοικία των ασωμάτων αγγέλων.”

Σε άλλο δε σημείο του ίδου κεφαλαίου, γράφει: “Γενικά η διαμεσότητα είναι κάτι πολύ επικίνδυνο. Οι ψυχιστικές εμπειρίες, όταν γίνονται αποδεκτές χωρίς διάκριση, οδηγούν στην εξαπάτηση των άλλων, εφόσον το ίδιο το διάμεσο ανταπατάται.”⁹

Η θεοσοφική λοιπόν θεωρία δέχεται ότι η διαμεσότητα είναι γεγονός αναμφισβήτητο εφόσον αποτελεί την τελική έκφραση του Νόμου της Κίνησης. Όμως από την ίδια Κοσμική Αρχή της Κίνησης προβάλλει ο Νομος των Αλλαγών που είναι και η ριζική αιτία της πλάνης και τελικά της θυμαπάτης των διαμέσων. Η διαμεσότητα είναι μία

⁹ Από το Occultism, E. Blavatsky, κεφάλαιο Psychic and Noetic action, σελ 80.

ακούσια ανταπάτη και αυτό συμβαίνει επειδή το διάμεσο δεν γνωρίζει ούτε τους κοσμικούς Νόμους, ούτε τον τρόπο που αυτοί εκφράζονται και λειτουργούν στο επίπεδο της προσωπικότητας. Αν και η αιτιολογία της διαμεσητικής ανταπάτης θα μπορούσε να καλύψει πλήθος σελίδων, η ουσία του προβλήματος, σε αυτό το μικρό εγχειρίδιο, συνοψίζεται σε μερικές θεμελιώδεις αρχές πάνω στις οποίες στηρίζεται ο μηχανισμός της διαμεσότητας.

Αιτία Πρώτη

Υπάρχει η Αρχή της Κίνησης. Από αυτήν πηγάζει η Πολικότητα ή ο Δυϊσμός. Από την αρχή της πολικότητας πηγάζει η αλλαγή, εφόσον το ένα γίνεται δύο και ούτω καθεξής. Ο νόμος δε της αλλαγής, εμφανίζει την πρώτη αρχή και αιτία της ζωής να μεταβάλλεται σε φύση και σε άνθρωπο, στην περιφέρεια του αισθητού. Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος που στη ριζική του αιτία είναι πνεύμα, υποχρεούμενος από την Κοσμική Νομοτέλεια, γίνεται ψυχή και σώμα και τελικά περιλαμβάνει στην υπόστασή του όλες τις αλλαγές που μεσολαβούν ανάμεσα στο πνεύμα, στην ψυχή και στο σώμα. Αυτή δε η πολική αιτία είναι που προσδιορίζει στον άνθρωπο μία δράση και συμπεριφορά στον αισθητό κόσμο η οποία διαφέρει εντελώς και βρίσκεται εκ διαμέτρου αντίθετα από τις αξίες που προσδιορίζουν τη συμπεριφορά του πνευματικού όντος.

Από τα βασικά οχήματα συνείδησης που προσδιορίζει η πολικότητα ανάμεσα στην ύλη και το πνεύμα, για τον άνθρωπο, το όχημα της προσωπικότητας παίζει τον σπουδαιότερο ρόλο στην επίγεια διάσταση. Η προσωπικότητα είναι το όχημα που χρησιμοποιεί η ψυχή ή η ψυχική ατομικότητα ώστε να προσλαμβάνει εμπειρίες μέσα στον αντίθετο πόλο του πνεύματος που λέγεται φυσική ύλη. Αυτό το φυσικό όχημα αποτελείται από μία σύνθεση αρχών που είναι η επιθυμία, η συγκεκριμένη σκέψη και η φυσική δράση. Αυτές δε οι αρχές είναι τα πολικά ανάτυπα των πνευματικών και ψυχικών αρχών που είναι θέληση, αρετή και νοήμων δράση. Ο πνευματισμός επομένως, εφόσον είναι τάση προς πνευματοποίηση με όργανο το διάμεσο, θα πρέπει να επιδιώκει, αλλά και να εκφράζει με πράξεις σε όλες τις διαστάσεις της προσωπικότητας τον διαμέσον, τις προσδιοριζόμενες πνευματικές αρχές.

Αυτές οι ανώτερες αρχές, όχι μόνο δεν εκφράζονται από τα διάμεσα, αλλά θα λέγαμε ότι συνθλίβονται από την εγωϊκή ατομικότητα η οποία διογκώνεται ακόμη περισσότερο όσο το διάμεσο ταυτίζεται με τις επιθυμίες της προσωπικότητάς του. Αυτός ο συναισθηματικά εγωπλαθητικός μηχανισμός της ανθρώπινης προσωπικότητας, μετατρέπει το διάμεσο σε μία βάρκα που κλυδωνίζεται στα κύματα του θυμικού πεδίου που είναι ο κόσμος της επιθυμίας και επιτρέπει σε κάθε κύμα που το ίδιο το διάμεσο δημιουργεί στο ατομικό θυμικό σώμα

εξαιτίας της επιθυμίας του, να το κουκουλώνει και να το πνίγει στους δικούς του παλμούς. Αυτή η διαδικασία λέγεται ταύτιση και είναι η βασική διεργασία του θυμικού πεδίου, το αποτέλεσμα της οποίας εμφανίζεται στο φυσικό πεδίο-σώμα ως προσκόλληση, συνήθεια, έξη, προκατάληψη και δόγμα. Η ριζική όμως αιτία όλης αυτής της σειράς των αποτελεσμάτων είναι η επιθυμία.

Επομένως το διάμεσο θεωρείται κακίσο, κακό, μέτριο, καλό ή κάλλιστο και αυτό εξαρτάται από τα είδη της επιθυμίας που νιώθει και που επιδιώκει ασυνείδητα να υλοποιήσει. Από το είδος λοιπόν της επιθυμίας καθορίζεται μία κλίμακα διαμεσητικής απόδοσης, της οποίας η κορυφή αποδίδεται με κείμενα ή λόγους που προέρχονται από ανώτερα αστρικά πεδία τα οποία και μεταδίδουν ηθικές αξίες, ευγενικούς στόχους, λογικές παροτρύνσεις και συμβουλές. Όλα αυτά όμως, όσο ευγενικά κι αν είναι, δεν ξεπερνούν τις προσωπικές γνώσεις και απόψεις του διαμέσου.

Ο βυθός της ίδιας κλίμακας εκφράζεται ως νεκρομαντεία και επικοινωνία με κατώτερα αστρικά κελύφη. Ανάμεσα στους δύο πόλους εμφιλοχωρεί ένα πλήθος διαμεσητικών καταστάσεων που εμφανίζονται ως επικοινωνίες με σοφούς, με μύστες και με όντα αγγελικά. Οι επαφές αυτές εκφράζονται με ανάλογες αποκρυφιστικές και ηθικές διδασκαλίες οι οποίες όμως δεν είναι παρά επαναλήψεις και προσωπικές διασκευές των όσων τα διάμεσα έχουν ακούσει και διαβάσει.

Στην περίπτωση που αφορά στην επικοινωνία με νεκροψυχές που έζησαν στην αρχαιότητα, όπως του Πλάτωνα, του Σωκράτη, του Ορφέα, του Πυθαγόρα και άλλων σοφών είτε Ελλήνων είτε όχι, θα πρέπει να γίνει η σχετική διευκρίνιση. Οι συγκεκριμένες αυτές Οντότητες δεν βρίσκονται στο αστρικό πεδίο. Εκεί βρίσκονται μόνο τα κελύφη τους, δηλαδή τα οχήματα-σώματα που χρησιμοποίησαν ως προσωπικότητες στη γήϊνη περίοδο της αποστολής τους. Οι Οντότητες αυτές που παίζουν τους ρόλους των σοφών, των μυστών και των προφητών πάνω στη γη, είναι όντα προηγούμενων εξελικτικών αλύσεων και γύρων, τα οποία έχουν αναλάβει ως έργο την εξέλιξη της παρούσας ανθρωπότητας. Τα όντα αυτά, είτε επανέρχονται προς μετενσάρκωση σχεδόν αμέσως, θυσιάζοντας την παραμονή τους στο Ντεβαχάν, είτε εισέρχονται και παραμένουν σε ανώτερες σφαίρες ζωής και συνείδησης. Και στις δύο περιπτώσεις εγκαταλείπουν το αστρικονοητικό σώμα που χρησιμοποίησαν στα κατώτερα πεδία της προσωπικότητας. Εφόσον δε οι φορείς της προσωπικότητας συνιστούν το αρχείο της, δηλαδή ό,τι επιθύμησε και σκέφτηκε η ύπαρξη στη διάρκεια της ατομικής ζωής της, το κέλυφος της νεκρής προσωπικότητας δεν περιέχει τυπωμένες παρά τις πράξεις, τις επιθυμίες και τις σκεπτομορφές της προηγούμενης ζωής στη γη, ύπαρξης.

Η επικοινωνία επομένως με τα κελύφη και των σοφών ακόμη, δεν έχει τίποτα περισσότερο να

προσφέρει από ό,τι προσφέρουν τα ζωντανά έργα των ιδίων που άφησαν πίσω στη γη και που είναι τα βιβλία και οι φιλοσοφίες τους. Επιπλέον, οι πληροφορίες που συγκεντρώνουν και εκπέμπουν τα κελύφη, ουδέποτε φθάνουν ατόφειες ή έστω και λίγο αληθινές, μέσω των παθητικών διαμέσων. Ο συντονισμός με τέτοιου είδους πληροφορίες μπορεί να γίνει μόνον από έναν διαλογιζόμενο, ο οποίος τελικά θα συντονιζόταν με τη Σκέψη-Ιδέα του σοφού και όχι με το κελυφός του, η ύλη του οποίου αλλοιώνει και την ιδέα και την καθαρή απόδοσή της.

Το πνευματιστικό διάμεσο λειτουργεί με το θυμικό του σώμα μέσω του πεδίου της επιθυμίας. Το πνευματιστικό διάμεσο είναι κατάλοιπο της ατλάντιας εξέλιξης και συμπεριφοράς. Δεν έχει αποκτήσει ακόμη την ικανότητα να επιβάλλει την κρίση πάνω στην επιθυμία του. Συνεχίζει να είναι παθητικό και όχι ενεργητικό είδος ατομικής ζωής.

Για να μεταβληθεί ένα διάμεσο σε ενεργητικό είδος ζωής, θα πρέπει να αντιληφθεί και να απομοιώσει τη διαφορά ανάμεσα στην επιθυμία και το αρχέτυπό της που είναι η θέληση. Η δε ατομική θέληση, για να είναι αληθινή, θα πρέπει να εκφράζει την Κοσμική Θέληση. Αυτό σημαίνει, ότι η προσωπικότητα θα πρέπει να κατευθύνεται κυριολεκτικά από τις ιδιότητες της πνευματοψυχής, γεγονός που αποδεικνύεται στη φυσική διάσταση από τα λεγόμενα, τα γραφόμενα και τα δρώμενα του ατόμου. Για να συμβεί αυτό θα πρέπει το άτομο να

έχει συνείδηση των πνευματικών σκοπών που επιδιώκει, η δε συμπεριφορά του να εκφράζει τις πνευματικές αξίες και όχι τις παραποιήσεις τους. Τότε, βέβαια, δεν είναι πια διάμεσο αλλά διαλογιζόμενο άτομο ή στοχαστής. Ενώ το διάμεσο είναι το όχημα μέσω του οποίου μεταφέρεται παθητικά στη γη οποιαδήποτε ενέργεια του εσωτερικού κόσμου που αναλογεί στη ρυθμική του συχνότητα, ο στοχαστής είναι ο ενεργητικός μετασχηματιστής, ο οποίος συνειδητά και με πλήρη επίγνωση μεταφέρει στη γη πνευματοψυχικές ενέργειες, αφού πρώτα καταστεί ικανός να τις συλλέξει μέσω ηθικού εξαγνισμού και διανοητικής περισυλλογής.

Η διαφορά ανάμεσα στον στοχαστή και το διάμεσο είναι ουσιαστική, αφού το διάμεσο ανήκει στην παθητική όψη της ζωής, ενώ ο στοχαστής στην ενεργητική της όψη. Η απάντηση δε της Ε.Μπλαβάτσκυ προς εκείνους που την χαρακτήριζαν ως πνευματιστικό διάμεσο, ήταν ότι *"είμαι ένα διαλογιζόμενο ον και όχι ένα παθητικό διάμεσο"*. Το παθητικό διάμεσο μπορεί να μεταδίδει πληροφορίες τις οποίες ούτε αντιλαμβάνεται, ούτε έχει αφομοιώσει, ενώ το στοχαζόμενο διάμεσο μεταδίδει εσωτερικές πληροφορίες τις οποίες προσλαμβάνει, όταν διασκέπτεται βαθιά πάνω σε αφηρημένες ιδέες.

Οι αφηρημένες αυτές ιδέες είναι δρώσες δυνάμεις, οι οποίες έχουν δημιουργηθεί από πνευματικά κέντρα δύναμης και υπάρχουν ως κρίκοι που ενώνουν τον κόσμο της ψυχής με εκείνον της προ-

σωπικότητας. Είναι πνευματικές Σκέψεις, που για να παρουσιαστούν στο επίπεδο της προσωπικότητας, γίνονται τεράστιες καλοσχηματισμένες Σκεπτομορφές. Είναι οι Σκέψεις-Ιδέες των ανώτερων Όντων, των Ντυάνι-Τσοχάν, βάσει των οποίων διαμορφώνονται πάνω στην επίγεια διάσταση οι θρησκείες, τα μεταφυσικά συστήματα και οι φιλοσοφίες, οι πολιτισμοί, η ανώτερη τέχνη και η επιστημονική έρευνα.

Οι Σκεπτομορφές αυτές δεν είναι δημιουργήματα της ανθρώπινης σκέψης. Αντίθετα είναι Σκέψεις που κατευθύνουν εκ των έδων την ανθρώπινη σκέψη. Για να συντονιστεί κάποιος με αυτές, θα πρέπει η καθημερινή του δράση και σκέψη να περιφέρεται γύρω από τα περιεχόμενά τους. Από αυτές τις πνευματικές Σκέψεις αντλούν οι μύστες και οι διδάσκαλοι της σοφίας τα περιεχόμενα των μεταφυσικών και φιλοσοφικών έργων τους. Στην κατιούσα δε διαφοροποίησή τους γίνονται Σκεπτομορφές από τις οποίες αντλούν οι ερευνητές επιστήμονες και οι οργανωτές ιδεωδών και ομάδων θρησκευτικών, πολιτικών, πολιτισμικών και φιλανθρωπικών. Σε όλη τη δημιουργία υπάρχουν διαμεσητικοί κρίκοι δυνάμεων, ενεργειών, ποιότητων και γνώσεων. Οι κρίκοι λοιπόν που συνδέουν τον κόσμο της επιθυμίας με εκείνον της πνευματικής θέλησης είναι πολύ ψηλότερα από τα κελύφη που βρίσκονται πεταμένα στα επίπεδα του Κάμαλοκα.

Ανάμεσα στην πνευματική Σκέψη, την ανθρώπινη σκεπτομορφή και το αστρικό κέλυφος υπάρ-

χουν τεράστιες διαφορές. Το αστρικό κέλυφος είναι το πτώμα που εγκαταλείπει η προσωπικότητα στο θυμικό πεδίο όταν πρόκειται να εισέλθει στο Ντεβαχάν ή όταν πρόκειται να επανέλθει σε μετενσάρκωση. Το αστρικό κέλυφος είναι το σώμα της επιθυμίας, του συναισθήματος, της εξάρτησης, του πάθους, του ένστικτου και τελικά της θυμαπάτης. Είναι θυμική πτωμαΐνη και προϊόν σήψης. Το διάμεσο που προσεγγίζει ένα αστρικό κέλυφος, υφίσταται τις συνέπειες της ταύτισης, δηλαδή αναμεταδίδει ό,τι έχει καταγραφεί πάνω στο αστρικό πτώμα από την προσωπικότητα στη διάρκεια της επίγειας δράσης της.¹⁰

Όσον αφορά την ανθρωπίνη σκεπτομορφή, είναι το νοητικό σώμα της προσωπικότητας και σχηματίζεται από τη νοητική της δράση στη διάρκεια της επίγειας ζωής. Η ατομική σκεπτομορφή σπάνια ξεπερνά τον κύκλο των δύο κατώτερων υποπεδίων του συγκεκριμένου νοητικού και η ποιότητά της διαμορφώνεται από τις πολύ συνηθισμένες δράσεις του ανθρώπου. Είναι η νοητική ύλη που χρησιμοποιείται για την αντιμετώπιση του καθημερινού, την εύρεση λύσεων σε απλά προβλήματα, την κάλυψη της ανασφάλειας, την προστασία των μικροσυμφερόντων, την πραγμάτωση προσωπικών στόχων όπως είναι η φιλοδοξία, η προστα-

¹⁰ Ίδε “Βασικές Αρχές της Μεταφυσικής” της Α.Παπαδομιχελάκη, εκδόσεις Κέντρο Μεταφυσικής Ενημέρωσης, κεφ.αστρικό σώμα, νοητικό σώμα και ο κόσμος των νεκρών.

σία των αγαπημένων και η αγάπη για αυτούς και όλες αυτές οι νοητικές δράσεις που εξυπηρετούν τα συμφέροντα της προσωπικότητας στη γη. Ένα διάμεσο, προσεγγίζοντας τέτοιου είδους σκεπτομορφές, που ουσιαστικά είναι νοητικά κελύφη, μεταδίδει τις ποιότητές τους οι οποίες δεν ξεπερνούν τα χαρακτηριστικά του κοινού ανθρώπου.

Οι Σκέψεις των Πνευματικών Όντων είναι ολωσδιόλου διαφορετικές. Είναι σύνολα πνευματικών αξιών καλυμένα με την άριστη ποιότητα της νοητικής ύλης, που αποτελώντας τα οχήματα των Πνευματικών Στοχαστών, τους εκπροσωπούν στη διάσταση της προσωπικότητας. Απώτερος στόχος του ανθρώπου είναι ο συντονισμός του με το ανώτερο αυτό είδος των Σκέψεων. Ένας τέτοιος συντονισμός δεν μπορεί να γίνει από ένα παθητικό διάμεσο παρά μόνον από έναν ορθά διαλογιζόμενο στοχαστή. Ο συντονισμός αυτός θα πρέπει να είναι αποτέλεσμα διακαούς πίστης προς τις πνευματικές αξίες και σταθερού διαλογισμού πάνω σε αυτές. Η ασκητική αυτή διαδικασία αποτελεί το εσωτερικό σύστημα της πέμπτης ρίζας φυλής και είναι ένα μεγάλο κεφάλαιο που θα πρέπει να αναπτυχθεί σε άλλες σελίδες.

Δεύτερη Αιτία

Όσοι έχουν μελετήσει τη Μυστική Δοξασία, γνωρίζουν ότι η πλανητική ζωή διέρχεται από πολλές φάσεις οι οποίες εκφράζουν τις όψεις της Θεότητας πάνω στην ύλη του χώρου. Αυτές οι φάσεις

ονομάζονται γύροι και άλυσσοι της πλανητικής μας ζωής, της οποίας εμείς ως ανθρωπότητα αποτελούμε τμήμα της. Κάτω από τις προδιαγραφές του πλανητικού εξελικτικού συστήματος, η ανθρωπότητα στο παρελθόν είχε διέλθει από φάσεις παθητικότητας, ενώ στο παρόν εισχωρεί στο στάδιο της ενεργητικότητας. Αυτές οι δύο καταστάσεις ονομάζονται ύπνος και εγρήγορση ή ασυνειδησία και συνειδητότητα.

Στη διάρκεια της παθητικής όψης της ατομικής ζωής, η ανθρωπότητα λειτουργούσε ασυνείδητα, ενώ διαμέσου της ενεργητικής της όψης τίθεται σε λειτουργία η συνειδητότητα, δηλαδή η εγρηγορούσα αντίληψη και ανταπόκριση στα ερεθίσματα της ύλης εκ μέρους της ατομικής συνείδησης. Η μεν παθητική όψη δημιουργήσε διάμεσα, δηλαδή παθητικά άτομα, που δεν ήταν σε θέση ακόμη να αντιληφθούν και να χειριστούν τις συνειδησιακές τους ιδιότητες που είναι η αντίληψη, η κρίση και η μνήμη. Η ενεργητική όψη της ζωής δημιουργεί στοχαστές, δηλαδή νοήμονα άτομα που χρησιμοποιούν επαγωγικό συλλογισμό με τον οποίο ανταποκρίνονται στα ερεθίσματα της ζωής, αλλά και μπορούν μέσω αυτού να ελέγχουν τα κατάλοιπα της παθητικής όψης του εαυτού τους. Αυτά δε τα κατάλοιπα είναι τα ενστικτα και τα πάθη, οι καχές έξεις και οι προσκολλήσεις. Σε κάποια προσεχή φάση της εξέλιξής μας, θα πρέπει σαν ανθρωπότητα να ελέγχουμε μέσω του νου τις ασταμάτητες επιθυμίες και μέσω αυτού τον έλεγχο να αναπτύξουμε μία

ανώτερη κατάσταση επιθυμίας που λέγεται θέληση.

Η Θέληση που είναι η πρώτη όψη του Δημιουργού, είναι η δύναμη που δημιουργεί τον κόσμο. Είναι η Θέληση που εκτοξεύεται από το Είναι πάνω στον αιθέρα του διαστήματος και δημιουργείται το Γίγνεσθαι. Είναι η Θέληση που καθρεφτίζεται πάνω στα Ύδατα της Ζωής και έτσι κτίζεται ο κόσμος, πρώτα ο πνευματικός, μετά ο ψυχικός και κατόπιν ο φυσικός.

Κάθε επίπεδο ζωής και συνείδησης κτίζεται και διαμορφώνεται με ποιότητες που καθορίζονται από την ύλη που προσφέρεται για τη δημιουργία τους. Τα όντα του πνευματικού κόσμου είναι διαφορετικά από τα όντα του ψυχικού κόσμου και εντελώς διαφορετικά από τα όντα του φυσικού κόσμου. Μπορεί η ουσία των όντων να είναι η ίδια και να παραμένει αναλλοίωτη καθώς καλύπτεται από τις αλλαγές που την σκεπάζουν. Όταν όμως η ύλη τροποποιείται, τότε η καλυμμένη πνευματική ουσία εκφράζεται με διαφορετικές ποιότητες. Όταν το πνεύμα είναι σε θέση να εκφράζεται με τις αληθινές, σταθερές και αναλλοίωτες ιδιότητές του στη διάσταση του αισθητού, τότε εμφανίζεται ένας Γιόγκι, ένα Πρότυπο Ανθρώπου, ένας Διδάσκαλος.

Η διαδικασία της υλοποίησης του Πνευματικού Αρχέτυπου πάνω στην ύλη του χώρου, γίνεται από την αμιγή πνευματική δύναμη την Κρίγια-Σάκτι ή τη Θέληση. Η Μυστική Δοξασία (τόμος Ι) λέει: *"Κρίγια-Σάκτι: η μυστηριώδης δύναμη της σκέψης που την κάνει ικανή να δημιουργεί εξωτερικά φαινομενικά αποτελέσματα από την ίδια της την ενέρ-*

γεια. Οι αρχαίοι πίστευαν πως κάθε ιδέα εκδηλώνεται εξωτερικά, αν εστιαστεί κανείς απόλυτα σε αυτήν. Επίσης, η έντονη θέληση ακολουθείται από τα επιθυμητά αποτελέσματα." Η διαδικασία που θα πρέπει να προηγηθεί ώστε να μπορέσει να λειτουργήσει η πνευματική αυτή δύναμη χωρίς να αλλοιωθεί από τις ενδιάμεσες προσμείξεις, λέγεται Κρίγια-Γιόγκα. Με άλλα λόγια, λέγεται εξαγνισμός και θεουργία. Όλη δε αυτή η διαδικασία που είναι η έκφραση του Ιδεατού πάνω στην ύλη του χώρου, είναι η υλοποίηση της Θέλησης του Δημιουργού. Η Θέληση είναι η έκφραση και η πραγμάτωση της Θείας Σκέψης στον χώρο, ενώ η επιθυμία είναι η έκφραση και η υλοποίηση της ατομικής σκέψης μέσα σε έναν χώρο που οριοθετείται από τους νόμους που θέσπισε η Παγκόσμια Θέληση.

Αν γίνει δε αντιληπτό ότι η εγγραφή της θέλησης πάνω στην ύλη εξαρτά την απόδοσή της από το είδος της ύλης πάνω στην οποία εγγράφεται, τότε γίνεται κατανοητός και ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί η επιθυμία κάθε ατόμου, που, στην πραγματικότητα, είναι παραποιημένη θέληση. Η επιθυμία του διαμέσου καθώς τυπώνεται πάνω στην αστρική ή θυμική ύλη, εμφανίζει μία εικόνα που είναι το καθρέφτισμα της επιθυμίας του. Βέβαια το διάμεσο δεν έχει τη δυνατότητα να το αντιληφθεί, επειδή όντας μάλλον παθητικό είδος ζωής, δεν λειτουργεί ως στοχαστής. Το όραμα λοιπόν των ατομικών αντικατοπτρισμών δημιουργεί στο διάμεσο και στον οποιονδήποτε που επικοινωνεί με το Κάμαλοκα ή το πεδίο της επιθυμίας, ένα πλήθος

εντυπώσεων, οι οποίες δεν είναι παρά οι δικές του επιθυμίες και σκεπτομορφές. Εκλαμβάνει τα καθρεφτίσματα του εαυτού του για αντικειμενικές πραγματικότητες και πάνω τους στήνει το παραμύθι της πνευματιστικής επικοινωνίας και αναμετάδοσης.

Θεοσοφία και Πνευματισμός

Αν και η Θεοσοφία είναι μία κοσμοθεωρία πνευματικής φύσης και αναζήτησης, στον χώρο της υπεισήλθαν πολλές φορές φαινόμενα που ανήκουν στον χώρο του Πνευματισμού. Η ΕΙΜ που ήταν ένας μεγάλος στοχαστής και ένας κρίκος, μέσω του οποίου εκφραζόταν πάνω στη γη η Σκέψη των Μαχάτμας, παρουσίασε πολλές φορές αποκρυφιστικά φαινόμενα, με σκοπό να συγκεντρώσει, μέσω αυτών, την προσοχή των συγχρόνων της. Οι υλοποιήσεις μικροαντικειμένων που παρουσίαζε η Ε.Π. Μλαβάτσκυ, ήταν αφενός το αυταπόδεικτο των ελεγχόμενων ψυχικών της ικανοτήτων και αφετέρου η αφορμή για να κατηγορηθεί από τους εχθρούς της ότι εξαπατούσε τους οπαδούς της με ταχυδακτυλουργικά τρικ.

Θα παραθέσω μερικά αποκρυφιστικά γεγονότα, τα οποία όχι μόνο επιβεβαιώθηκαν από σοβα-

ρους σύγχρονους της παρατηρητές, αλλά και δημοσιεύτηκαν σε περιοδικά όπως το “*The Pioneer*” του κ.Σίνεττ. Η πρώτη περίπτωση αναφέρεται ως η υλοποίηση ενός σεντ φλυτζανιού του τσαγιού, που συνέβη στην Ινδία στη διάρκεια μίας ημερήσιας εκδρομής. Το γεγονός περιγράφεται από τον κ.Σίνεττ που ήταν και ο ίδιος παρόν, ως εξής:

“ Εκείνη τη νύχτα συμφωνήσαμε να πάμε για ένα πικνίκ. Προσδιορίσαμε την ώρα της πρωϊνής μας αναχώρησης. Είμασταν αρχικά έξι άτομα, αλλά λίγο πριν ξεκινήσουμε προστέθηκε ένας ακόμη, οπότε γίναμε επτά. Κατεβήκαμε όλοι μαζί τον λόφο και φτάνοντας στον καταρράκτη διαλέξαμε ένα σημείο για να πάρουμε το πρωϊνό μας. Τα καλάθια που είχαμε φέρει μαζί μας, ανοίχτηκαν και, όπως συμβαίνει στα ινδικά πικνίκ, οι υπηρέτες άναψαν φωτιά λίγο μακρύτερα από μας, για να φτιάξουν καφέ και τσάϊ. Βγάζοντας έξω τα σερβίτσια διαπιστώθηκε, ότι έλειπε ένα φλυτζάνι με το πιατάκι του, εφόσον την τελευταία στιγμή είχε προστεθεί ένα έβδομο άτομο στην ομάδα μας. Τότε, κάποιος από μας ζήτησε γελώντας από την ΕΠΜ να υλοποιήσει το έβδομο φλυτζάνι.

“Η ΕΠΜ είπε ότι, αν και θα ήταν πολύ δύσκολο, θα προσπαθούσε να παρουσιάσει ένα. Την είδαμε λοιπόν να αυτοσυγκεντρώνεται σε μία εσωτερική συνομιλία με τον εαυτό της και με τους Μεγάλους Αδελφούς, να απομακρύνεται δύο με τρία μέτρα από κοντά μας και μετά από λίγο να υποδεικνύει ένα σημείο πάνω στο έδαφος, καλώντας συγχρόνως κάποιον από την ομάδα να φέρει ένα μαχαίρι για να σκάψει στο χώμα.

“Ο κ. Χ έσκαψε το χώμα με δυσκολία, επειδή οι ρίζες ήταν σκληρές και πολύ στενά πλεγμένες μεταξύ τους. Το διαλεγμένο σημείο βρισκόταν στην άκρη μίας μικρής κατηφόρας και καλύπτοταν από πυκνά αγριόχορτα, χορτάρι και θάμνους. Κόβοντας λοιπόν τις ρίζες και τραβώντας τα μπάζα με τα χέρια του, έφτασε τελικά στην άκρη κάποιου λευκού αντικειμένου, που αναποδογυρίζοντάς το, φάνηκε ότι ήταν το ζητούμενο φλυτζάνι. Το πιατάκι του βρέθηκε μετά από λίγο ακόμη σκάψιμο. Τα δύο αντικείμενα βρισκόντουσαν ανάμεσα στις ρίζες που ήταν χωμένες στο έδαφος, έτσι ώστε φαινόταν σαν οι ρίζες να υπήρχαν γύρω τους. Το σετ αυτό φαινόταν να ανταποκρίνεται ακριβώς στο υπόλοιπο σετρίτσιο που είχαμε φέρει μαζί μας και έτσι συμπλήρωσε το έβδομο κομμάτι που χρειαζόμαστε για το πικνίκ.....”

Η αφήγηση συνεχίζεται από τον κ.Σίνεττ ο οποίος βεβαιώνει, εφόσον το σετ ανήκε στην οικογένεια του και εφόσον μαζί με τη γυναίκα του μέτρησαν τα φλυτζάνια επιστρέφοντας σπίτι τους, ότι ολόκληρο το σετ απετελείτο από εννέα τεμάχια και μαζί με το υλοποιημένο, τα τεμάχια έγιναν δέκα. Το υλοποιημένο σετ βρίσκεται σήμερα εκτεθειμένο στο μουσείο του Αντνάρ μαζί με άλλα υλοποιημένα αντικείμενα της ΕΗΜ.

Ένα άλλο αποκρυφιστικό φαινόμενο με μάρτυρα την κ.Αλίκη Γκόρντον, την πρώτη Αγγλο-Ινδή που προσεχώρησε στη Θεοσοφική Εταιρία, αναφέρθηκε επίσης στο περιοδικό “Pioneer” και είναι το εξής:

“Την περασμένη Τετάρτη στις 10.30 περίπου, καθόμουν με την ΕΠΜ στο σαλόνι της και συζητούσα μαζί της, αν θα ήταν δυνατό να υλοποιήσει για χάρη μου κάτι που θα το εύρισκα επιστρέφοντας στο σπίτι μου. Απάντησε αρνητικά και μου εξήγησε, ότι μπορούσε να υλοποιήσει μόνο σε χώρους μέσα στους οποίους είχε βρεθεί πρόσφατα, επειδή μέσω της παρουσίας της σε έναν χώρο εγκαθιστά ένα μαγνητικό ρεύμα, το οποίο συνδέεται μαζί της όπου κι αν η ίδια βρίσκεται. Τότε θυμήθηκε ότι εκείνο το πρωϊνό είχε επισκεφτεί το σπίτι της κ. Ο **Meera** και είπε ότι θα μπορούσε να στείλει ένα τσιγάρο εκεί, αν πήγαινα πολύ σύντομα να το εξακριβώσω.

“Θα πρέπει να διευκρινίσω ότι είχα παρακολουθήσει παρόμοιου είδους υλοποιήσεις εκ μέρους της. Η αιτία δε που στέλνει σε αποστάσεις υλοποιημένα τσιγάρα είναι, ότι ο καπνός και το τσιγαρόχαρτο είναι τα μόνιμα εξαρτήματά της. Για τούτο είναι διαποτισμένα από τον μαγνητισμό της και επομένως, περισσότερο υποκείμενα στην προσωπική της δύναμη, για την οποία με έμφαση δηλώνει ότι δεν είναι υπερφυσική, αλλά είναι μόνο το εκδηλωμένο αποτέλεσμα εσωτερικών νόμων που είναι άγνωστοι στον κόσμο.

“Πήρε ένα τσιγαρόχαρτο και έσκισε την άκρη του με όσο το δυνατό περισσότερα ζιγκ-ζαγκ. Παρακολουθούσα με τρομακτική προσοχή τις κινήσεις της. Μου έδωσε την κομμένη γωνία του τσιγαρόχαρτου την οποία έβαλα μέσα σε έναν φάκελλο και την οποία έχω στην κατοχή μου μέχρι σήμερα. Έφτιαξε ένα τσιγάρο με το υπόλοιπο τσιγαρόχαρτο. Τότε μού είπε ότι θα προσπαθούσε

ένα πείραμα υλοποίησης που μπορούσε και να μην πετύχει, αλλά αυτό δεν θα είχε ιδιαίτερες συνέπειες σε μένα.

“Τότε σηκώθηκε, έριξε το τσιγάρο που είχε κατασκευάσει στη φωτιά και εγώ προσωπικά το είδα να καίγεται. Τότε έφυγα τρέχοντας για το σπίτι της κ.Ο’ Meaga να αναζητήσω το καμμένο τσιγάρο σε υλοποίηση. Όμως δεν θα πίστευα ποτέ ότι θα έβρισκα το υπόλοιπο κομμάτι από την άκρη του τσιγαρόχαρτου που είχα μαζί μου στον φακίλλο. Αλλίμονο, εμπρός στα μάτια του κ.Ο’ Meaga και της γυναίκας του, βρήκα το συμπλήρωμα της δικής μου κομμένης άκρης του τσιγαρόχαρτου και διαπίστωσα με τα ίδια μου τα μάτια, ότι οι εγκοπές του ενός ταίριαζαν τέλεια στις εγκοπές του υλοποιημένου.” ¹¹

Οι μαρτυρίες συνεχίζονται και αναφέρονται σε ένα επιπλέον αποκρυσταλλικό γεγονός που θεωρείται από τα πλέον σπουδαία, επειδή παρευρίσκοντο κατά τη διεξαγωγή της υλοποίησης, εννέα άτομα. Πρόκειται για την υλοποίηση μίας καρφίτσας του στήθους, που αναφέρεται ως περίπτωση Νο 1, επειδή αργότερα έγιναν αρκετές υλοποιήσεις μενταγιόν και καρφίτσων.

“Το βράδυ της 3ης Οκτωβρίου του 1880, μία ομάδα από έντεκα άτομα καθόμασταν γύρω από το τραπέζι του φαγητού στο σπίτι του ζεύγους Άλαν

¹¹ Οι μαρτυρίες αυτές αναφέρονται με περισσότερες λεπτομέρειες στο βιβλίο “The Mahatmas and their Letters” από τον Geoffrey Barboka, σελ.157 και 161, Θεοσοφικές Εκδόσεις Αντινάρ.

Χιούμ. Η Αλίκη Γκόρντον είχε φέρει μαζί της ένα σφραγισμένο φάκελλο – που δεν είχε ~~αποσφραγιστεί~~ και τον έδωσε στην ΕΠΜ για να τον διαβάσει ψυχομετρικά. “Είναι από τον ~~δρ. Thibaut~~” είπε η ΕΠΜ μόλις τον ακούμπησε στο μέτωπό της και τον έδωσε πίσω στη φίλη της, η οποία ανοίγοντας τον φάκελο, διαπίστωσε ότι πράγματι υπήρχε μέσα ένα γράμμα από τον κ. Thibaut.

“Η ομάδα κραύγασε και για άλλη επίδειξη απόκρυφης ικανότητας. Κάποιος πρότεινε να μεταφερθεί κάτι από απόσταση. Η ΕΠΜ ρώτησε ποιός θα ήθελε να του έρθει κάτι. Η κ. Χιούμ είπε: “Εγώ θα ήθελα”. Η ΕΠΜ ρώτησε: “Έχετε κάποια καθαρή εικόνα στον νου σας γι’ αυτό;” Η κ. Χιούμ απάντησε “Ναί, πράγματι έχω μία πολύ καθαρή εικόνα του αντικειμένου. Μου ήρθε στον νου σαν αστραπή. Πρόκειται για ένα οικογενειακό κόσμημα που μου είχε δώσει η μητέρα μου στο παρελθόν. Είναι μία παλιά καρφίτσα για το στήθος με μαργαριτάρια γύρω-γύρω, με έναν καθρέφτη μπροστά και με ένα μενταγιόν στην οπίσθια επιφάνειά της. Έδωσα αυτή την καρφίτσα στην κόρη μου αλλά νομίζω πως την έχασε.” Όλα αυτά ειπώθηκαν από την οικοδέσποινα. “Θα προσπαθήσω να τη φέρω” είπε η ΕΠΜ, παίρνοντας μία γωνία από τα τσιγαρόχαρτά της και τυλίγοντάς τη ανάμεσα σε δύο άλλα τσιγαρόχαρτα, τοποθέτησε το μικρό πακέτο στην τσέπη του φορέματος της. Αργότερα, προς το τέλος του δείπνου, παρατήρησε ότι η κομμένη γωνία του τσιγαρόχαρτου είχε εξαφανιστεί και είπε: “Η καρφίτσα δεν θα παρουσιαστεί μέσα στο σπίτι, την είδα να πέφτει σε ένα παρτέρι του κήπου”. Στρεφόμενη δε προς τον κ. Χιούμ τον

ρώτησε: “Υπάρχει κάποιο παρτέρι στον κήπο σας που έχει σχήμα αστέριου”; Ο οικοδεσπότης απάντησε πως υπάρχουν μερικά με αυτό το σχήμα.

“Η ομάδα σηκώθηκε από το τραπέζι παίρνοντας μαζί της εσάρπες και φανάρια, επειδή έξω έκανε κρύο και ήταν σκοτεινά. Χωρίστηκαν σε δύο και τρία τμήματα και άρχισαν να ψάχνουν για το παρτέρι. Μετά από λίγο η κ.Σίνεττ που ήταν μαζί με τον Κάπταιν Μέτλαντ, φώναξε: “Κοιτάξετε τί βρήκαμε”. Κρατούσε στο χέρι της ένα μικρό πακέτο τυλιγμένο με τσιγαρόχαρτα. Το έδωσε στον κ.Χιούμ. Οι ερευνητές μαζεύτηκαν γύρω από τον οικοδεσπότη και τον ακολούθησαν μέσα στο σπίτι. Όταν ξεδίπλωσαν τα τσιγαρόχαρτα, βρήκαν την καρφίτσα με τα μαργαριτάρια, ακριβώς ίδια όπως την είχε περιγράψει η κ.Χιούμ, με το μενταγιόν στην πίσω επιφάνεια. Η οικοδέσποινα δήλωσε, ότι ήταν αυτή η ίδια –καρφίτσα που της είχαν δώσει στο παρελθόν” ¹²

Μελετώντας τη βιογραφία της ΕΗΜ, πληροφορείται κανείς πολλά παρόμοια αποκρυφιστικά γεγονότα. Όμως παρακολουθώντας τις απόψεις της μέσα από τις προφορικές δηλώσεις και τα γραπτά της κείμενα, διαπιστώνει ότι, ενώ ήταν σε θέση να χειρίζεται απόκρυφες δυνάμεις και να γνωρίζει τους εσωτερικούς μηχανισμούς της υλοποίησης, η ίδια διαχωρίζει επιμελώς και ανστηρά τη θέση της από τα μντήνιυμ και τα διαμεσητικά φαινόμενα.

¹² Από το “The Mahatmas and their Letters”, σελ.48-50

Η θέση της ΕΠΜ προς τον Πνευματισμό

Στο ημερολόγιο του Χ. Όλκοττ, του άμεσου συνεργάτη της ΕΠΜ και συνιδρυτή της Θεοσοφικής Εταιρίας, αναφέρονται πολλές λεπτομέρειες από την καθημερινή ζωή τους, κυρίως αυτές που σχετίζονται με τη δραστηριότητα του θεοσοφικού κινήματος, καθώς και με τις θέσεις που οι δύο στενοί συνεργάτες έχουν ως προς τις αρχές και τα πιστεύω της Θεοσοφίας. Στο ίδιο βιβλίο, μετά τον θάνατο της ΕΠΜ, ο Χένρυ Όλκοττ επιβεβαιώνει γραπτώς τα όσα η συνεργάτης του διακήρυσσε προφορικά όσο ζούσε. Ένα μικρό απόσπασμα από τις σελίδες του ημερολογίου του μπορεί να αποδείξει τις θεοσοφικές απόψεις σε σχέση με τον Πνευματισμό και να αποστομώσει πολλούς πνευματιστές που ισχυρίζονται ότι η ΕΠΜ υπήρξε υποστη-

ρική και σύμμαχος των πνευματιστικών δραστηριοτήτων. Ο Χ. Όλκοττ γράφει....:¹³

“ Από τον θάνατό της και μετά, τα διάμεσα εκμεταλλευόμενα την απουσία της, ανακοίνωναν υλοποιήσεις της στις πνευματιστικές συνεδρίες τους, επικοινωνίες μαζί της, έγραψαν δε και έναν τόμο με αναμνήσεις της. Οι εφημερίδες στην Αμερική και την Αγγλία, δημοσίευαν αρκετές παραγράφους για το φάντασμά της που εμφανιζόταν σε διαμεσητικούς κύκλους. Υπήρχε επίσης ένα βιβλίο το οποίο υπαγορεύτηκε στον G. Yosi από κάποιο πνεύμα από το οποίο εμπνεόταν ο συγγραφέας και το οποίο αναφέρεται στην προσωπικότητα της EHM και στη δράση της. Αυτό φαίνεται όμως εντελώς παράξενο, δηλαδή πώς τέτοιος παραλογισμός και ψευδής ιστορία σχετική με τη ζωή της EHM, τις δράσεις της και τα συναισθήματά της καθώς και τις εντυπώσεις της τις σχετικές με τους συνεργάτες της, θα μπορούσαν να είχαν συγκεντρωθεί, από άγνωστα προς αυτήν πρόσωπα.. Ο καθένας μπορεί να διαπιστώσει από τα βιβλία του Σίνεττ και τα δικά μου, από τον Θεοσοφιστή και από άλλες πηγές, τις ελάχιστες ομοιότητες αυτού του διαμεσητικού κειμένου με το αληθοφανές της ιστορίας μας. Το δε διάμεσο και συγγραφέας, τοποθέτησε στο στόμα της λόγια που δεν θα ήταν ικανή η ίδια να πει. Την παρουσιάζουν να εκστομίζει προσβολές που ποτέ δεν θα έλεγε, για τους πιο αγαπημένους φίλους της.

¹³ Από το “Old Diary Leaves: κεφ. Mediums, mendacity and Matters, Fourth Series, εκδόσεις Adyar, σελ.455

“Αυτό είναι ένα από τα πλέον διδακτικά φαινόμενα του μοντέρνου πνευματισμού. Στον ευαίσθητο θεοσοφιστή, όλες αυτές οι υποκριτικές εμφανίσεις και επικοινωνίες με την ΕΠΜ θα φαίνονται ψευδείς, εφόσον υπάρχει η ειδοποίηση, την οποία εκείνη και εγώ δημοσιεύσαμε στο περιοδικό μας, ότι μετά τον θάνατό μας κανένας από μας, κάτω από οποιαδήποτε περίπτωση, δεν θα εμφανιζόταν ή δεν θα επικοινωνούσε μέσω ενός διαμέσου και ότι οι φίλοι μας ήταν εξουσιοδοτημένοι και υπεύθυνοι να αρνηθούν ως απάτη οποιοδήποτε παρόμοιο φαινόμενο.....

“Κάτω από αυτές τις συνθήκες, είμαι εξουσιοδοτημένος να πω, ότι μετά τον θάνατό της, η ΕΠΜ δεν εμφανίστηκε ούτε μίλησε σε κανέναν και ότι το βιβλίο του κ. Yost είναι απάτη....

“Ένα από τα πιο αισχρά γεγονότα του είδους, ήταν η συχνή παρουσίαση υλοποιημένων ή μισο-υλοποιημένων σχημάτων, που έδειχναν να μοιάζουν με την ΕΠΜ ή με κάποιον από τους Διδασκάλους μας. Το διάμεσο δε αυτό, κατάφερε να πείσει σοβαρούς ανθρώπους, ότι είναι ο αναγνωρισμένος εκπρόσωπος και το όργανο του λόγου των δύο αυτών προσωπικοτήτων.

“Υπήρχε επίσης ένα διάμεσο το οποίο, ενώ καθόταν και κεντούσε, μεταμορφωνόταν ξαφνικά σε ένα άλλο πρόσωπο, είτε ανδρικό είτε γυναικείο. Το ίδιο διάμεσο ξαφνικά άρχισε να μοιάζει με την ΕΠΜ. Άλλες φορές η ΕΠΜ έδειχνε να στέκεται πίσω από την καρέκλα του διαμέσου και να γνέφει επιδοκιμαστικά στα λεγόμενά του. Υπήρχε επίσης ένα άλλο διάμεσο (αναφέρεται σε μία επιστολή του κ. Peebles προς τον Όλκοττ), σε μία Λυτική πολι-

τεία, το οποίο μπορούσε να υλοποιεί σχήματα σε δημόσιο χώρο. Ανάμεσα σε αυτά τα σχήματα ήταν και του Ιησού Χριστού. Αφήνω στον ευαίσθητο αναγνώστη να αποφασίσει κατά πόσο θα πιστέψει ότι αυτές οι εμφανίσεις είναι γνήσιες ή όπως η ΕΠΜ συνήθιζε να λέει, “ψυχιστικές απάτες”.

Όλες αυτές οι αναφορές που πιστοποιούν τη θέση του θεοσοφικού κινήματος σε σχέση με τους πνευματιστές, ασφαλώς θα προξενούν την απορία του αναγνώστη και περισσότερο εκείνου που δεν γνωρίζει καθόλου τα περί σύγχρονου πνευματισμού. Ο απλός και αμήτοξ θεατής δεν αντιλαμβάνεται τις διαφορές ανάμεσα στα φαινόμενα που προξενούσε η ΕΠΜ και σε εκείνα που προξενούσαν και προξενούν τα κοινά διάμεσα. Υπάρχουν όμως ουσιαστικές διαφορές, η παράθεση των οποίων θα αποτελέσει και τον επίλογο του μικρού αυτού κειμένου περί πνευματισμού.

α) Η ΕΠΜ δεν ήταν παθητικό διάμεσο αλλά διαλογιζόμενο διάμεσο, στοχαστής και μύστης. Ήταν ένας κρίκος ανάμεσα στην Πλανητική Ιεραρχία και την ανθρωπότητα. Η διαλογιστική της ικανότητα την συντόνιζε με τις Σκέψεις του Πλανητικού Σχεδίου. Για αυτή δε την ικανότητά της που δεν ήταν μόνο η πρόσληψη των Ιδεών αλλά και η ακριβής τους έκφραση στη διάσταση του αισθητού, κρίθηκε από την Πλανητική Ιεραρχία κατάλληλη να φέρει σε εκτέλεση και σε πέρας ένα τμήμα του Πλανητικού Σχεδίου.

β) Η Πλανητική Ιεραρχία έκρινε, ότι τη δεδο-

μένη εκείνη στιγμή μπορούσαν να εμφανιστούν ιδιαίτερα αποκρυσφιστικά φαινόμενα, ώστε να προκαλέσουν την περιέργεια και τον θαυμασμό των ανθρώπων και να επισύρουν την προσοχή των επιστημόνων. Για αυτούς τους λόγους η Ιεραρχία, επέτρεψε να παρουσιαστούν τα φαινόμενα των υλοποιήσεων και να δηλώνεται από την Ε.Π.Μ ότι το Θεοσοφικό έργο εκτελείτο με τη συμπαράσταση και καθοδήγηση των Μαχάτμας.

γ) Το αποκρυσφιστικό αυτό γεγονός θορυβοποίησε τελικά τον κόσμο και μία από τις συνέπειες ήταν να εμφανιστούν δεκάδες διάμεσα που προσπαθούσαν να μιμηθούν το φαινόμενο Μπλαβάτσκυ. Ένα από τα χαρακτηριστικά της ανθρώπινης προσωπικότητας είναι η μίμηση και η καλή ή η κακή απομίμηση δεν ελέγχεται, παρά μόνο από την ίδια την ατομική συνείδηση.

δ) Διαπιστώνοντας το κύμα των διαμέσων που ξεσηκώθηκε για να κατευθύνει τον κόσμο στο όνομα της Πλανητικής Ιεραρχίας, οι Μαχάτμας Μορϋά και Κουτχούμι, ενώ υπήρξαν οι επίσημοι καθοδηγητές του θεοσοφικού κινήματος μέσω της ΕΠΜ, στην τελευταία τους επιστολή προς την Α.Μπέζαντ, δέκα χρόνια μετά τον θάνατο της Ε.Π.Μ, το 1900, ανακοινώνουν ότι η Πλανητική Ιεραρχία θα αποτραβηχτεί από το προσκήνιο και ότι δεν θα επικοινωνεί μέσω επιστολών και επιλεγμένων ατόμων με την ανθρωπότητα. Η επιστολή αυτή παρατίθεται αυτοτελής, διότι θεωρείται η πλέον αποστομωτική απάντηση προς όλες τις μετέ-

πειτα κακές απομιμήσεις των φιλόδοξων προσπαθειών που αφορούν την πνευματιστική επικοινωνία με τους Μαχάτμας. Η επιστολή υπογράφεται από τον Διδάσκαλο Κουτχούμι.

".....Η Θεοσοφική Εταιρία και τα μέλη της κατασκευάζουν σιγά-σιγά ένα δόγμα. Μία Θιβετιανή παροιμία λέει ότι "η ευπιστία γεννά ευπιστία και καταλήγει τελικά σε υποκρισία". Πόσο λίγοι είναι αυτοί που μπορούν να κάνουν κάτι για μας. Πρέπει να εξευμενιζόμαστε και να κατασκευάζονται είδωλα του Η έντονη επιθυμία κάποιου να δει την Ουπασίκα- εννοεί την Ε.Π.Μ- ενσαρκωμένη αμέσως πάλι, δημιούργησε μία λανθασμένη και πλάνα ιδέα. Η Ουπασίκα έχει χρήσιμη εργασία να εκτελέσει σε υψηλότερα πεδία και δεν μπορεί να επιστρέψει τόσο γρήγορα στη γη. Η ΘΕ πρέπει εκ του ασφαλούς να εισέλθει στη νέα εποχή..... δεν έχει κανέναν το δικαίωμα να εξουσιάζει έναν μαθητή ή τη συνείδησή του. Μην τον ρωτάς τί πιστεύει.... Το κορυφαίο κύμα της διανοητικής προόδου πρέπει να μετατραπεί σε πνευματικότητα. Δεν πρέπει να διοχετευτεί σε πίστεις και συναισθηματικές λατρείες. Το σύνολο των υψηλότερων σκέψεων των θεοσοφικών μελών πρέπει να οδηγήσει κάθε δράση της ΘΕ..... Δεν προσπαθούμε ποτέ να επιβάλουμε τη θέλησή μας στους άλλους.. Σε κατάλληλες στιγμές αφήσαμε ελεύθερα μεγάλα κύματα ανυψωτικών επιδράσεων, που επηρέασαν διαφορετικά πρόσωπα με διαφορετικούς τρόπους. Είναι η ομαδική όψη των πολλών αυτών σκέψεων που μπορεί να σηματοδοτήσει τη σωστή πράξη. Δεν κάνουμε χάρες. Η καλύτερη διορθωτική δράση είναι η τίμια και ανοιχτόμυαλη εξέταση όλων των γεγονότων, είτε υποκειμενικών είτε αντικειμενικών..... Ο μύθος σχετικά με τους "Διδασκάλους" πρέπει να σταματήσει σιωπηρά και σταθερά. Επι-

τρέψτε ώστε η λατρεία και η υπηρεσία να είναι μόνο προς το Μεγάλο Πνεύμα του οποίου ο καθένας από μας είναι ένα τμήμα του. Ας εργαστούμε ανώνυμα και σιωπηρά, επειδή η διαρκής αναφορά στους εαυτούς μας και η επανάληψη των ονομάτων μας σχηματίζει μία συγκεχυμένη αύρα, η οποία εμποδίζει την εργασία μας..... Η ΘΕ προσδιορίστηκε να είναι ο θεμέλιος λίθος των μελλοντικών θρησκειών της ανθρωπότητας. Για να πραγματοποιηθεί αυτός ο σκοπός, αυτοί που βρίσκονται επικεφαλής θα πρέπει να εγκαταλείψουν τις προσωπικές τους προτιμήσεις για τυπικά και τελετουργίες μίας ιδιαίτερης πίστης και να αποδείξουν ότι είναι πραγματικοί θεοσοφιστές και εσωτερικά και φαινομενικά. Οι μεγαλύτερες από τις δοκιμασίες δεν έχουν έλθει ακόμη για σας. Η προσοχή μας είναι στραμμένη πάνω σας αλλά και σεις πρέπει να ενεργοποιήσετε όλη σας τη δύναμη. (Κουτχούμι)”¹⁴

Επίσης, στην υπ’αριθ. XLIV επιστολή¹⁵ που έχει σταλεί από τον Διδάσκαλο Μορϋα τον Φεβρουάριο του 1882 στο Allahabad της Ινδίας, αναφέρονται τα εξής: “..... Σε μερικούς ακόμη μήνες ο όρος της επιτήρησης παίρνει τέλος. Έως τότε η κατάσταση στη ΘΕ, όσον αφορά εμάς—δηλαδή την “Αδελφότητα” θα έχει τακτοποιηθεί. Αυτό

¹⁴ Επιστολή υπ’αριθ.46 προς την Α.Μπέζαντι. Η τελευταία επιστολή γραμμένη το 1900 και εννιά χρόνια αργότερα από τον θάνατο της Ε.Π.Μ., από το βιβλίο του Jinarasandasa “Επιστολές των Διδασκάλων-Πρώτη Σειρά”, εκδόσεις The Theosophical Publishing House, Adyar.

¹⁵ Επιστολές των Μαχάτμας του Α.Σίνεϊτ, σελ.263-264, εκδόσεις The Theosophical Publishing House, 1979.

σημαίνει, ότι το συγκεκριμένο θέμα είτε θα έχει εξαφλειφθεί είτε θα είναι αποδεκτό με τους δικούς μας όρους. Αυτό δε το γεγονός θα είναι το τελευταίο που θα αφορά την Αδελφότητα και κάθε σχήμα και χρώμα, μέγεθος και βαθμό της. Θα εξαναγκάσουμε το θέμα αυτό από τη δημόσια θέα, όπως εξατμίζεται ο ατμός στον ωκεανό. Μόνο σε αυτούς που έχουν αποδείξει πως είναι πιστοί προς τον εσωτερικό τους εαυτό και προς την Αλήθεια μέσω κάθε πράξης τους, θα επιτραπεί μία επιπλέον επικοινωνία μαζί μας. Ακόμη δε και αυτοί, από τον Πρόεδρο και κάτω, θα πρέπει να δεσμευτούν με τους πιο ανστηρούς όρκους τιμής, ότι θα κρατήσουν μία αβίαστη σιωπή στο εξής για Μας, για τη Στοά και για τις Θιβετανικές υποθέσεις. Δεν θα πρέπει ούτε καν να απαντούν στις ερωτήσεις των καλύτερών τους φίλων, ενώ η σιωπή θα φαίνεται να διασκορπίζει την “απάτη” σχετικά με όλα αυτά που έχουν διαρρεύσει. Στην περίπτωση αυτή, η προσπάθεια θα πρέπει να διοχετεύεται, έως την αρχή ενός άλλου επταδικού κύκλου, όταν, αν οι καταστάσεις είναι πιο ευνοϊκές, μία άλλη προσπάθεια μπορεί να γίνει κάτω από την ίδια ή άλλη κατεύθυνση” (Μοριά).

Σύμφωνα με τις παροτρύνσεις και τις συμβουλές των Διδασκάλων οι οποίοι έκαναν αισθητή την παρουσία τους για μία συγκεκριμένη σειρά ετών, πριν από εκατόν είκοσι περίπου χρόνια, τα θεμέλια του Θεοσοφικού έργου τοποθετήθηκαν με τη βοήθειά τους και την προσωπική προσπάθεια και πρωτοβουλία των δύο επιλεγμένων από την Ιεραρχία, υπευθύνων της Ε.Μπλαβάτσκυ και του

Χ.Ολκοττ. "... Έτσι ψάχνοντας, βρήκαμε στην Αμερική τον άνθρωπο που κρίναμε κατάλληλο για αρχηγό. Έναν άνδρα με υψηλό ηθικό επίπεδο, ανιδιοτελή και με άλλες καλές ποιότητες. Μπορεί να μην ήταν τέλειος, αλλά ήταν ο πιο κατάλληλος. Δίπλα του τοποθετήσαμε μία γυναίκα με τα πλέον εξαιρετικά και υπέροχα χαρίσματα. Είχε και αυτή προσωπικά ελαττώματα, αλλά δεν υπήρχε δεύτερη που να ταιριάζει στη συγκεκριμένη εργασία. Την στείλαμε στην Αμερική, τους ενώσαμε και η δοκιμασία άρχισε. Από την πρώτη στιγμή έγινε και στους δύο αντιληπτό, ότι η υπόθεση ήταν εξ ολοκλήρου στα χέρια τους".¹⁶

Είναι επομένως έργο των μελλοντικών θεοσοφιστών να κρατήσουν αναμμένο τον πυρσό της Αλήθειας με τις προσωπικές τους προσπάθειες και δράσεις, έως ότου έρθει η κατάλληλη στιγμή για την εφαρμογή νέων θεοσοφικών σχεδίων και σκοπών. Στο διάστημα αυτό, οι πραγματικοί θεοσοφιστές εργάζονται σιωπηρά πάνω στις θεοσοφικές γραμμές που παρουσιάστηκαν με τη Μυστική Δοξασία, το Κλειδί της Θεοσοφίας, καθώς και με τη διδασκαλία που παρέδωσε η Ε.Π.Μ στους εσωτερικούς μαθητές της.

Ας σημειωθεί, ότι η δοθείσα κατεύθυνση για εργασία πάνω στις θεοσοφικές θεωρίες και απόψεις, δεν αφαιρεί από τον θεοσοφιστή εργάτη ούτε την πρωτοβουλία ούτε την ελευθερία της σκέψης. Ο

¹⁶ Από τις Επιστολές των Μακάτμας, κεφ.Δοκιμασία και Επιτήρηση, επιστολή XLIV, σελ.259-260.

Θεοσοφιστής είναι ελεύθερος να αναπτύσσει τις σκέψεις του διαλογιζόμενος πάνω στα θεοσοφικά κείμενα, αρκεί να τις τεκμηριώνει με αποσπάσματα από τα ίδια κείμενα ή με κείμενα επιστημονικά ή με κείμενα που χαρακτηρίζονται ως έργα κλασσικής εσωτερικής σκέψης όπως είναι το Βετάντα, το Μαχαγιάνα, το Σάμκυα Γιόγκα, το Καμπάλα, η Ερμητική, η Ορφική, η Πλατωνική φιλοσοφία, οι Ιερές Γραφές και των οποίων οι μαρτυρίες συμπίπτουν με εκείνες της Θεοσοφίας.

Θεμελιώδης αρχή της Θεοσοφίας είναι η ελευθερία της σκέψης. Είναι μία αρχή που προκύπτει από την πίστη στην ενότητα της ζωής, από την οποία προβάλλει ο σεβασμός προς τον συνάνθρωπο και ως εκ τούτου και προς την ελευθερία του. Μόνο που αυτή η αρχή της ελευθερίας της σκέψης και του λόγου, θα πρέπει αφενός να στηρίζεται στις θεοσοφικές αρχές και αξίες και αφετέρου να εκφράζεται χωρίς φανατισμό και πάθος, γεγονός που θα κατάσβυνε το ιδανικό της ελευθερίας και τον σεβασμού προς αυτή, από τους κόλπους της Θεοσοφικής Εταιρίας. Η αληθινή ελευθερία είναι εναρμονισμένη με τη συμπαντική Θέληση και ως εκ τούτου είναι και κράμα αγάπης καθώς και νοήμονος δράσης.

Ο Πνευματισμός είναι μία όψη με την οποία το αόρατο εμφανίζεται στο αισθητό, ενώ τα φαινόμενά του μπορούν να προκαλέσουν την περιέργεια αλλά και την πνευματική αναζήτηση του απλού ανθρώπου. Είναι ένα σύστημα πνευματοποίησης

πολύ παλιό, που τα κατάλοιπά του όχι μόνο παρέμειναν, αλλά και σχημάτισαν τα θρησκευτικά και τα μυητήρια συστήματα της λευκής φυλής. Είναι ένας τρόπος προσέγγισης του υπερβατικού, μέσω του πεδίου των μορφών, των ταυτίσεων και των θρησκευτικών συγκινήσεων.

Η Θεοσοφία που είναι η αρχαιότερη παρουσία της εσωτερικής πραγματικότητας, όπως εμφανίστηκε πριν από εκατόν είκοσι χρόνια, εκφράζει μία άλλη όψη προσέγγισης του πνευματικού κόσμου. Η σύγχρονη Θεοσοφία δεν απορρίπτει το παλιό και το προηγούμενο, επειδή δεν εκφράζει καμία μοναδική και ανεπανάληπτη θεωρία. Είναι η εσωτερική θεώρηση του κόσμου, όπως εμφανίστηκε από την απαρχή της ανθρώπινης ζωής πάνω στον πλανήτη. Με τη διαφορά που η ίδια εσωτερική αφήγηση παίρνει διάφορα σχήματα για να παρουσιαστεί, σχήματα που ποικίλλουν ανάλογα με τις ανάγκες της εξελισσόμενης ζωής. Είναι φυσικό λοιπόν να αγκαλιάζει και να αποδέχεται κάθε γραμμή ανθρώπινης σκέψης, αρκεί η γραμμή αυτή να εκφράζει το Αγαθό και να είναι καθαρό ανάτυπο των αρχών και των αξιών της εσωτερικής ή θεοσοφικής αλήθειας. Θεμελιώνει δε μία εσωτερική γνώση και ένα σύστημα, με το οποίο ο σύγχρονος διανοητής εισχωρεί στην απόκρυφη διαδικασία των φαινομένων και έτσι μπορεί να αντιλαμβάνεται, να κατανοεί και να ελέγχει τις διαδικασίες που προκύπτουν από την επαφή με το υπερβατικό. Η σύγχρονη θεοσοφική προσέγγιση των δρώντων

αιτίων των φαινομένων, στηρίζεται στην ανθρώπινη διάνοια και όχι στον ανθρώπινο ψυχισμό. Αυτή η διαφορά, αν και διαχωρίζει εντελώς τον σύγχρονο Πνευματισμό από τη Θεοσοφία, δίνει τη δυνατότητα στους σύγχρονους πνευματιστές να κατανοήσουν τον μηχανισμό της προσωπικότητάς τους και τις θυμικές παγίδες που ενεδρεύουν όταν προσπαθούν να επικοινωνήσουν με τις σκιές των επιθυμιών τους.

Η επικοινωνία με το αόρατο στοιχείο του εαυτού μας είναι γεγονός αναμφισβήτητο, είτε αυτό γίνεται ασυνείδητα είτε συνειδητά. Το πρόβλημα της αντίληψης του υπεραισθητού παίρνει σοβαρές διαστάσεις όταν αυτό επιζητείται διακαώς. Τότε, το αποτέλεσμα της αναζήτησης προκαθορίζεται από την ίδια την επιθυμία και έτσι χάνει την αλήθεια της. Όταν δε η εσωτερική αναζήτηση επενδύεται το σχήμα και της προσωπικής τοποθέτησης, τότε τα πράγματα δυσκολεύουν ακόμη περισσότερο όσον αφορά στο θέμα της διάκρισης της πραγματικής αλήθειας.

Η πεποίθηση πολλών πλανημένων μαθητών ότι επικοινωνούν με τους Μαχάτμας ή με Πνευματικά Όντα ή με ντέβας, δεν τους αφαιρεί παλιές πνευματιστικές συνήθειες, ούτε τους σώνει από λάθη, φανατισμό και μισαλλοδοξία. Αυτό δε συμβαίνει, επειδή τα άτομα αυτά λειτουργούν περισσότερο με τον συναισθηματικό ή τον ψυχιστικό τους φορέα και λιγότερο με το πνευματοψυχικό τμήμα του Εαυτού τους. Όμως, δίνοντας μεγαλύτε-

ρη έκταση στο ατέλειωτο θέμα της επικοινωνίας με το αόρατο που δεν μπορεί να μην υπάρχει και να μη γίνεται, κινδυνεύει κανείς να κατηγορηθεί ο ίδιος ως δογματικός και μισαλλόδοξος. Σαν θεοσοφιστές έχουμε την υποχρέωση να παρουσιάζουμε τις θέσεις μας που είναι αυτές που μας δόθηκαν από την Ιεραρχία και τους αρχηγούς της Εταιρίας. Όμως, ως Θεοσοφιστές που πιστεύουν στην αδελφότητα των ανθρώπων, δεχόμαστε τους πνευματιστές αδέρφια μας που έχουν το δικαίωμα της αυτόβουλης επιλογής και δράσης. *“Εκ των καρπών γνώσεσθε το δένδρον”* και αυτή είναι η μόνη απάντηση που μπορεί να δοθεί σε κάθε πνευματιστική προσπάθεια και εμπειρία.

Το έργο της Θεοσοφίας δεν είναι να ανακόπτει εμπειρίες και αυτόβουλες προσπάθειες. Έργο της είναι να ενημερώνει με εσωτερικές πληροφορίες τον υπό εξέλιξη άνθρωπο, έτσι ώστε να του παρέχει την ευκαιρία για μεγαλύτερες γνώσεις και σωστές επιλογές. Με αυτό τον τρόπο, ο ερευνητής αποφεύγει δοκιμασίες και απογοητεύσεις που προέρχονται από την άγνοια και την κακή εφαρμογή της ατομικής του βούλησης. Με αυτό το σκεπτικό οι Θεοσοφιστές σέβονται τις διαφορετικές αντιλήψεις των συνανθρώπων τους χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα πρέπει να θυσιάζουν τις δικές τους πεποιθήσεις για χάρη των άλλων.

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

1. Βασικές Αρχές της Μεταφυσικής, 1992
2. Το Μαγικό Έργο, 1993
3. Πορεία προς τη Συνειδητότητα, 1994
διαλογισμός

**Εκδόσεις
Κέντρο Μεταφυσικής Ενημέρωσης**

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. "The Mahatma Letters to A.P.Sinett"
Θεοσοφικός Εκδοτικός Οίκος Αντυάο,
Μαντράς 600020, Ινδία
επίσης
68, Great Russell Street, London,
WC1B 3BU, England
και
Post Box 270, Wheaton, Illinois 60187,
USA
2. Letters from the Masters of the Wisdom
του Jinarajadasa, εκδόσεις Αντυάο,
Μαντράς 600020, Ινδία.
3. Old Diary Leaves του H.S.Olcott,
εκδόσεις Αντυάο, Μαντράς 600020, Ινδία
4. The Mahatmas and their Letters του
Geoffrey Barborka, εκδόσεις Αντυάο,
Μαντράς 600020, Ινδία

Η τάση του ανθρώπου να επικοινωνήσει με τον αόρατο εαυτό του, παρουσιάζει τα φαινόμενα του πνευματισμού τα οποία κλιμακώνονται από απλές ενδείξεις απόκρυφων και προσωπικών εμπειριών, σε επιδιώξεις αποδείξεων των μεταφυσικών δεδομένων.....

“Οι ψυχιστικές εμπειρίες, όταν γίνονται αποδεκτές χωρίς διάκριση, οδηγούν στην εξαπάτηση των άλλων, εφόσον το ίδιο το διάμεσο αυταπατάται.....”

Ε.Π.Μπλαβάτσκυ

Έργο της Θεοσοφίας είναι να ενημερώνει με εσωτερικές πληροφορίες τον υπό εξέλιξη άνθρωπο, έτσι ώστε να του παρέχει την ευκαιρία για ορθές γνώσεις και σωστές επιλογές. Με αυτό τον τρόπο, αποφεύγονται δοκιμασίες και απογοητεύσεις που προέρχονται από την άγνοια καθώς και την κακή χρήση της ατομικής βούλησης.